

๑๕๗

ยุคสมัย แห่ง ริดาอ๋อง

王女
魏準

1

ซีพิ่นฉา 溪畔茶 เขียน
กวิษย์พร แปง
Rong Jing 容境 วาด

พิมพ์ครั้งที่

1

๑๕๗

ยุคสมัยแห่งริดาอ่อง

王女韶華

เล่ม 1

溪畔茶 ซี้พันฉา

เขียน

ภวิษย์พร

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฎ า น ที่ ส ำ ค ญ

ทั้งคำพูดและการกระทำของเด็กผู้นั้นล้วนแจ่มกระจ่างชัดเจน
ทำให้เขาไพล่หนีไปถึงทัศนียภาพของอวิ้นหนานที่เคยอ่านเจอในหนังสือ
ได้ยืนยันว่าสิ่งฤดูของที่นั่นอบอุ่นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ แสงอาทิตย์สว่างไสวสดใสเป็นพิเศษ
— ซี้พันฉา

ยุคสมัยแห่งรัตติกาล เล่ม 1
王女韶华

อม

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บานอัฐ

《王女韶华》Vol. 01

Original story and characters created and copyright © Author: 溪畔茶 Xi Pan Cha
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.
Illustrations by 容境 (Rong Jing)
Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทํ้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5435-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กมลทิพย์ สิทธิกรโอฬารกุล
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ บุญ รักษา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุภรัตน์ พรหมพงษ์, จิรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

ชื่อจ้อยน้อยแห่งนครอวิ้นหนาน นามมู่หยวนอวี ซึ่งผู้คนในอาณาจักรเวหนั้นต่างรู้จักและยกย่องในคุณงามความดี กลับทำความลับอันยิ่งใหญ่เอาไว้ หากความลับนี้แพร่พราย ไม่เพียงจะนำภัยมาถึงตัวคนรอบข้างอย่างบิดาและมารดา ก็อาจต้องมอดม้วย

เมื่อบิดาเริ่มลังเลใจ ไม่คิดปกป้อง ชื่อจ้อยน้อยจึงต้องหาทางเอาชีวิตรอดด้วยการเดินทางไปยังเมืองหลวง ซึ่งการเดินทางครั้งนี้ชื่อจ้อยน้อยไม่ได้เดินทางไปเพียงลำพัง เมื่อคนมากย่อมมีเรื่องชื่อจ้อยน้อยจะรักษาความลับไว้ได้หรือไม่ และการใช้ชีวิตในเมืองหลวงจะวุ่นวายเพียงใด ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมเดินทางไปกับชื่อจ้อยน้อย และเอาใจช่วย “เขา” ไปพร้อมๆ กัน

๑๕๗

บทที่ 1

พลบค่ำ

ท่ามกลางแสงส้ายันต์ เกล็ดหิมะเกล็ดแล้วเกล็ดเล่าลอยล่อง หมุนคว้างอยู่กลางอากาศ ก่อนค่อยๆ ร่วงลงมาบนพื้นดิน บนต้นไม้ บนศีรษะของคนเดินถนน หรือไม่กี่บนหลังคามุงแฝก หลังคากระเบื้อง แม้แต่หลังคากระจกก็ล้วนถูกอาบย้อมด้วยความมดงามในเวลาเพียงไม่นาน ความมดงามเหล่านั้นทับซ้อนกันเป็นชั้นๆ จนกระทั่งสีขาวเริ่มหม่นคลุมไปทั่วบริเวณ

จวนเที่ยงหนึ่งอองที่โอ้อ่าเครื่องขริ้มตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลาง หิมะแรกของต้นเหมันต์อย่างเจียบสงบ โคมไฟที่ห้อยอยู่ด้านหน้า ทับหลังประตูสองแสงเรืองรองอบอุ่นท่ามกลางหิมะที่โปรยปราย ประตูหลัก สีชาตซึ่งฝังมือจับรูปหัวสัตว์ยังคงปิดสนิท มีเพียงประตูข้างฝั่งตะวันตก เท่านั้นที่เปิดแง้มไว้ เหล่าซำรับใช้ชายที่สวมชุดดำและหมวกใบเล็ก ห่อตัวอยู่ในมุมข้างบันได กำลังกระเทิบเท้า เป่าลมใส่มือเพื่อให้ร่างกาย อบอุ่น

ห้องฟ้ามืดแล้ว อีกทั้งยังมีหิมะตกลงมา ในช่วงเวลาเช่นนั้นบน ถนนสายยาวหน้าจวนอองจึงไม่มีผู้คนสัญจรไปมาอีก ท่ามกลางความ เจียบสงบมองเห็นเพียงหิมะโปรยปรายดูจลใจล้าลี ทว่าประตูข้างฝั่ง ตะวันตกบานนั้นก็ยังไม่ทำท่าว่าจะถูกเปิดลง เหล่าซำรับใช้เองก็ไม่เข้าไป

ในห้องเล็กของเรือนบริวาร¹ เพื่อหลบหิมะ คล้ายกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง

สีสนของสรรพสิ่งเริ่มแปรเปลี่ยน เวลาผ่านไปหนึ่งเค่อ ในที่สุดก็มีขบวนม้ากลุ่มหนึ่งความมาจากปลายทางของถนนสายยาว เสียงฝีเท้าม้ากระทบพื้นหญ้าเรียบด้วยหินสีเขียวได้ระเบียบดังเป็นจังหวะ เหล่าข้ารับใช้เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็รีบสละความหนาวเย็นทิ้ง พากันยื่นคอออกไปมอง

เห็นเพียงว่าม้าที่พุ่งทะยานนำม้านำขบวนคือม้าเร็วสีขาวปลอดราวหิมะตัวหนึ่ง ม้าตัวนั้นไม่เหมือนกับม้าสูงใหญ่ที่พบเห็นได้ทั่วไปในจางหยวน ลำตัวของมันเตี้ยสั้น ทว่าเรือนกายกลับแข็งแกร่งดงาม อนาคตไม่เป็นรองม้าทั่วไป อีกทั้งฝีเท้ายังหนักแน่นมั่นคง เพียงแต่ว่าเป็นเพราะขาที่เล็กสั้นเมื่อเปรียบเทียบกับแล้วศีรษะจึงดูใหญ่โตกว่าอย่างเห็นได้ชัด ยามที่หือตะบึงเข้าใกล้จึงเห็นลักษณะชื่อตรงนาร์กอยู่หลายส่วน ช่วยประสานรับขับดันกับเด็กชายบนหลังม้าได้อย่างน่าสนใจ

เด็กชายคนนี้ก็รูปร่างเล็กเตี้ยเช่นกัน ดูแล้วอายุไม่เกินสิบเอ็ดสิบสองปี เขาสวมชุดคลุมขนนกสีขาวตัวใหญ่ สวมรองเท้าหนังกว้างหุ้มข้อคู่เล็กใบหน้ากลมตุ๋นุ้ย เพราะถูกลมและหิมะรุกราน แก้มทั้งสองข้างที่โผล่พ้นเสื้อคลุมออกมาจึงแดงก่ำ ดวงตาที่อยู่ท่ามกลางลมหิมะก็หริ่เล็กลง แต่กระนั้นก็ยังเห็นได้ว่าเขามีคิ้วที่เข้มและดวงตาที่คมกริบ ผิวพรรณขาวลออ เป็นลักษณะโดดเด่นเป็นพิเศษของผู้ที่เกิดและเติบโตในเจียงหนาน แตกต่างไปจากเหล่าชายฉกรรจ์คนท้องถิ่นซึ่งอยู่ด้านหลังของเขาที่ผิวเป็นสีทองแดง

แม้จะยังอยู่ห่าง แต่เมื่อเหล่าข้ารับใช้เห็นคนกลุ่มนี้ก็รีบพุ่งตัวออกมา รอจนเด็กชายที่ความม้านำหน้าขยับมาใกล้ ความเร็วของฝีเท้าม้าชะลอลง คนที่มีหน้าที่จูงม้าก็เข้าไปจูงม้า คนที่มีหน้าที่ประคองคนก็เข้าไปประคองคน ดูมีระเบียบวินัยและกระตือรือร้นยิ่ง อันที่จริงม้าที่เด็กชายขี่

¹ เรือนบริวาร หรือ 倒座房 คือเรือนติดประตูกำแพงชั้นนอกของสิ่งปลูกสร้างแบบชื่อเทอย่วน 四合院 ใช้เป็นห้องรับแขก ห้องนั่งเล่นนอกบ้าน

คือม้าเตียนหมา² ซึ่งมีเฉพาะพื้นที่ ขาสั้นแต่ความอดทนเป็นเลิศ ด้วยความสูงของเด็กชายย่อมกระโดดลงจากหลังมาได้ด้วยตัวเอง แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนนิสัยดีไม่น้อยจึงปล่อยให้เหล่าข้ารับใช้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างแข็งขัน จากนั้นเขาก็ปลดกระเป๋าค้างปัสปัสไปหนึ่งออกจากเอวแล้วโยนไป มือกุมใบหน้าเย็นเฉียบของตัวเอง ฟันลมออกมาเสียงดังฟู “ข้าก็ไม่ว่ามีเท่าไร ไปแบ่งกันเอาเอง ให้ยุติธรรมหน่อย ห้ามตีกันอีกล่ะ ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่กล้าตกรางวัลให้พวกเจ้าอีก”

ข้ารับใช้ที่ประคองเขาซึ่งดูมีอายุคล้ายว่าเป็นหัวหน้าข้ารับใช้กำลังแย้มยิ้มดูจตุกไม้มลิขาน พลังกล่าวก้าวหัวเราะว่า “คราวนั้นเจ้าเด็กสองคนนั้นไม่มีความ สร้างความรำคาญแก่ท่านชื่อจื่อ³ ได้ของรางวัลเป็นเรื่องน่าดีใจจะตายไป คนอื่นให้รางวัลยังไม่รู้จักรับไว้ ดันทะเลาะกันขึ้นมาเสียได้ วันนี้พวกเขาไม่ได้เฝ้าประตูแล้ว เพราะข้าไปรายงานต่อพ่อบ้านหลินเออร์ให้ส่งพวกเขาไปทำความสะอาดคอกม้าสองเดือน จะได้จำไว้เป็นบทเรียน!”

เด็กชายก็คือมู่หยวนอวี่ บุตรชายคนโตของเตียนหนึ่งอ่องรุ่นนี้ เรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ อย่างพวกข้ารับใช้ตีกันเองเพราะแย่งของรางวัล เขาย่อมไม่เก็บมาใส่ใจอยู่แล้ว ก็แค่ชวนคุยเพียงหนึ่งประโยค เมื่อได้รับคำตอบจึงพยักหน้ารับอย่างง่าย ๆ แล้วจึงยกเท้าก้าวเดินเข้าประตูข้างไป

ผู้คุ้มกันที่ติดตามเขาออกเดินทางไปด้วยกันเดินตามมาด้านหลัง พอผ่านประตูเข้ามาแล้วก็แยกย้ายไปอีกทิศทางหนึ่งอย่างคุ่นทางดี

ข้ารับใช้ผู้นั้นรู้จักสังเกตสังกาจึงยึดกระเป๋าค้างปัสปัสไปให้คนที่อยู่ข้างกายแล้วค้อมเอวเดินตามมู่หยวนอวี่ต่อไป เดินไปพลาญพุดไปพลาญ “ติงเซียงยังรอชื่อจื่ออยู่ในห้องเล็กนะขอรับ ตอนที่ท่านออกไป อากาศ

² พันธุ์ม้าประจำท้องถิ่นอวี่หนาน (ยูนนาน) ซึ่งคำว่า “เตียน” เป็นคำเรียกพื้นที่แถบอวี่หนานของจีนในปัจจุบัน ม้าเตียนหมาเป็นพาหนะสำคัญในแถบเส้นทางสายไหมทางตอนใต้ [ตั้งแต่ทิเบต ชื่อชวณ (เสฉวน) อวี่หนาน มาทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จนถึงภูฏานและรัฐสิกขิมของประเทศอินเดีย] ด้วยลักษณะพิเศษคือสันฐานมันคง มีกำลังกายและความอดทนสูงเหมาะต่อการเดินทางบนภูเขาสูงชันอันตราย

³ ชื่อจื่อหมายถึงผู้สืบทอด ลูกชายผู้ที่สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจากพ่อ

ยังติดอยู่เลย พอบ่ายคล้อยกลับฟ้ามืดหิมะตกลงมาเสียอย่างนั้น ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ท่านจะกลับมาจากอยู่ดั่ง ทางฝั่งนั้นจะเตรียมชุดกันฝนไว้ให้หรือไม่เอื้อ ดูจากชุดที่ท่านสวมนี้คงตากหิมะมาตลอดทางแน่ๆ”

บนแผ่นดินที่ฟ้าสูงจักรพรรดิอยู่ห่างไกล⁴ ผืนนี้ หลายครั้งอำนาจของผู้สูงศักดิ์มักจะเข้ามาแทนที่กฎหมายได้เสมอ นายน้อยที่นี้สลับอบอุ่นอ่อนโยนอย่างมู่หยวนอวี่หาได้ยากยิ่ง ดังนั้นแม้แต่ข้ารับใช้ที่เฝ้าประตูก็ยังกล้าบ่นจู้จี้กับเขา มู่หยวนอวี่เองก็ชินเสียแล้ว จึงไม่ต่อปากต่อคำเพียงพยักหน้ารับ แสดงให้รู้ว่ากำลังฟังอยู่ แค่นี้ก็ทำให้บ่าวคนนั้นดีใจเหลือล้น

พอเข้ามาในประตู เขาก็ชิงเดินนำไปสองก้าวอย่างลึงโลดแล้วเคาะประตูห้องเล็กห้องหนึ่งในเรือนบวราร “พี่ติงเซียง รีบออกมาเร็วเข้า ท่านชื่อจื่อกลับมาแล้ว!”

เดิมทีประตูบานนั้นปิดบังไว้ครึ่งหนึ่ง พอได้ยินเสียงเรียก เด็กสาวรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่งก็รีบเดินออกมา นางสวมเสื้ออ่าว⁵ ชายสั้นสีม่วงอ่อนกับกระโปรงยาวสีฟ้าแกมเขียว ยามเยื้องย่างอรชรอ่อนแอ้น ตัวคนสมกับชื่อ เหมือนดอกดิงเซียง⁶ ที่ผลิบานอย่างแท้จริง

ในมือของนางถือร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่ง พอเห็นว่ามู่หยวนอวี่ยืนตากหิมะก็รีบกางร่มเอาไปบังเหนือศีรษะของเขา ส่วนมืออีกข้างยื่นไปปิดเกล็ดหิมะที่ติดร่างเขาออกพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงสงสารอาหาร “เกอเอ๋อร์⁷ เห็นว่าหิมะตก ทำไมไม่หาที่หลบแล้วสั่งให้คนนำความมาบอกก่อนล่ะเจ้าคะ ยังจะฝ่าหิมะกลับมา ดูสิดวงหน้าเล็ก ๆ นี่เย็นจนแข็งไปหมดแล้ว เห็นยิงเหนียง⁸ เห็นเข้าต้องปวดใจแน่”

⁴ เดิมหมายถึงสถานที่กันดารที่อำนาจของฝ่ายกลางเข้าไม่ถึง ปัจจุบันหมายถึงองค์กรเล็กที่อยู่ห่างจากองค์กรแม่ เวลาพบเจอปัญหา มักจะตัดสินใจเอง ไม่ถูกผูกมัด

⁵ เสื้ออ่าวคือเสื้อตัวนอกสำหรับหน้าหนาว แขนเสื้อกว้างแล้วสอดเข้าตรงข้อมือ สวมด้วยวิธีใช้สับเลื้อยทับกันหรือผ่าหน้ากลัดกระดุม มีทั้งเสื้อแบบตัวสั้นและแบบตัวยาวที่คลุมถึงเข่า

⁶ ชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่งของจีน ดอกสีม่วงและสีขาว มีกลิ่นหอม ใบอ่อนใช้ทำเป็นยาได้

⁷ คำเรียกขานเด็กผู้ชายในสมัยโบราณ

⁸ คำเรียกของเฮาหรือพระสนมในสมัยโบราณ

คนผู้นี้คือสาวใช้ใหญ่ชั้นสองข้างกายพระชายาของเตียนหนิงอ่อง คำเรียกขานเขาจึงแตกต่างจากคนอื่น แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนม มุ่หยวนอวี่เองก็มีท่าทีเคารพนาง เงยหน้าตอบกลับด้วยรอยยิ้ม “กลัวว่า ท่านแม่จะรอนร้อนใจ อีกอย่าง ทางพี่หญิงก็มีข่าวดี ข้าเลยอยากมา บอกท่านแม่ด้วยตัวเอง”

พระชายาเตียนหนิงอ่องมีบุตรชายหนึ่งหญิงหนึ่ง เหนือมุ่หยวนอวี่ ขึ้นไปยังมีพี่สาวคนโตซึ่งอายุห่างกับเขาถึงสิบห้าปีเต็ม นามว่ามุ่จื่อเยว่น ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกวางหนันเสี้ยนจู⁹

กวางหนันเสี้ยนจูแต่งงานตั้งแต่เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน นางแต่งงานกับ จ่านเหวยตั้ง บุตรชายคนโตของผู้บัญชาการทหารนครอวิ้นหนาน

ปีนี้จ่านเหวยตั้งเพิ่งจะอายุสามสิบปี กำลังทดสอบเป็นผู้บังคับกองพัน ที่อยู่ตั้ง ได้สังกัดกองบัญชาการทหารนครหลวง ปีหน้าก็ตัดคำว่า “ทดสอบ” นี้ออก เปลี่ยนมาเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ขึ้นห้าชั้นกลางอย่างเป็นทางการได้แล้ว อันที่จริงด้วยความดีความชอบทางการทหารที่จ่านเหวยตั้งสั่งสมมา ไม่จำเป็นต้องผ่านด่านทดสอบก็เลื่อนขั้นเป็นผู้บังคับกองพันได้ตั้งนานแล้ว เพียงแต่ว่าผู้บัญชาการจ่าน บิดาของเขาคือผู้ที่เข้มงวดในการสั่งสอนบุตร กลัวว่าคนอื่นจะครหาว่าเขาใช้บารมีของบิดาแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว จึงยืนกรานที่จะรังการเลื่อนขั้นของบุตรชายให้ช้าลง

แต่นี่กลับไม่เป็นปัญหาใด ๆ บิดาแท้ ๆ ของจ่านเหวยตั้งคือผู้คุม ตราทัพที่ควบคุมฝ่ายการทหารทั้งหมดของอวิ้นหนาน พ่อตาคือจวินอ่อง¹⁰ ต่างแซ่ที่หลงเหลืออยู่เพียงคนเดียวของราชวงศ์ปัจจุบัน เมื่อเทียบกับพวก เพื่อนร่วมงานของเขาแล้ว การเลื่อนขั้นของเขาในเวลานี้จะช้าหรือเร็ว ล้วนไม่สำคัญ เลื่อนขั้นช้าหน่อยกลับยังเป็นการวางรากฐานให้มั่นคงมากยิ่งขึ้น

หลังจากที่กวางหนันเสี้ยนจูออกเรือนก็ให้กำเนิดธิดาติดต่อกันถึง สองคน เนื่องด้วยคลอดบุตรถี่เกินไปจึงส่งผลเสียต่อร่างกายเล็กน้อย

⁹ เสี้ยนจู ย่อมาจาก เสี้ยนกงจู คือพระธิดาในอ่อง เทียบได้กับ “เจ้าฟ้า”

¹⁰ จวินอ่อง เป็นตำแหน่งรองจากอ่อง

ต้องบำรุงติดต่อกันมาจนถึงช่วงต้นปี ในที่สุดก็ตั้งครรภ์ได้อีกครั้ง สองวันนี้คือวันที่หมอต้าแยคำนวนล่งหน้าว่าจะเป็นวันคลอดของนาง คาดไม่ถึงว่าจะแม่นยำนัก มู่หยวนอวี้ออกเดินทางไปในตอนเช้า ตอนเย็นก็กลับมาพร้อมข้าวดี

เข้ารับใช้ถอยออกไป ดิงเซียงกางร่มเดินตามเขาเข้าไปด้านใน ได้ยินประโยคนี้นี้แว่ตาก็เป็นประกาย “เลื่อนจูเป็นอย่างไบบ้างเจ้าคะ”

ผีเท้าของมู่หยวนอวี้แผ่วเบาวิ่งไป “ปลอดภัยทั้งแม่และลูก”

“อ้อ ช่างดียิ่งนัก เหนียงเหนียงเป็นกั้วลอลูยูนาน ในที่สุดก็วางใจได้สักที!”

มู่หยวนอวี้พยักหน้ารับยิ้มๆ “ใช่แล้ว พี่ดิงเซียง ข้าจะไปคารวะท่านพ่อก่อน เจ้ารู้หรือไม่ว่าตอนนี้ท่านพ่ออยู่ในห้องหนังสือหรือเรือนชิงหว่าน”

พอพูดถึงเรื่องนี้ น้ำเสียงของดิงเซียงซึ่งเดิมทีร่าเริงเปี่ยมสุขก็พลันลดระดับลงมาสองส่วน นางตอบอย่างติดขัดเล็กน้อย “...เรือนชิงหว่าน”

ดวงตาของมู่หยวนอวี้อย่างคงโค้งยับยิบยิบ “ถ้าอย่างนั้นพวกเราาก็ไปที่นั่นกัน”

ดิงเซียงตอบรับ ปรายตามองไปยังซีกหน้าด้านข้างของเขารอบระมัดระวังแวบหนึ่ง อดลอบถอนใจไม่ได้ ชื่อจื้อน้อยช่างดีขนาดนี้ นิสัยโอ้อ้อม ใจกว้าง จัดการเรื่องราวได้อย่างพอเหมาะพอดี ทั้งบุ๋นและบู๊ ล้วนตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เมื่อเทียบกับเหล่าคุณชายตระกูลฉือ¹¹ ที่ทำตัวเหลวไหลไร้หัวคิดแล้วก็ไม่รู้ว่าโตดเด่นกว่าตั้งกี่เท่า แต่ทำไมท่านต้องถึงได้...

เฮ้อ

ต่อให้เป็นเดือดเป็นร้อนแทนมากแค่ไหนก็ไม่ใช่ว่าสิ่งทีนางซึ่งเป็นเพียงสาวใช้คนหนึ่งจะเอ่ยปากออกไปได้ง่ายๆ ดิงเซียงจึงได้แต่กางร่มเดินไปเป็นเพื่อนเขาเงียบๆ จนกระทั่งถึงหน้าเรือนชิงหว่าน

สิ่งปลูกสร้างตลอดทั้งจวนอ๋องเน้นความเคร่งขรึมกว้างขวางเป็นหลัก เพื่อแสดงให้เห็นถึงบรรยากาศของความเป็นตระกูลอ๋องอย่างเต็มที่ มีเพียง

¹¹ ตำแหน่งหัวหน้าชนเผ่ากลุ่มน้อยที่ราชวงศ์มอบให้แก่หัวหน้าเผ่าต่างๆ เพื่อให้ช่วยปกครองและดูแลคนของชนเผ่าเหล่านั้นๆ ต่างพระเนตรพระกรรณฮ่องเต้

สถานที่แห่งนี้เท่านั้นที่แตกต่างออกไป ผันฉาบปูน หน้าต่างฉลุลาย ยามแสงลอดผ่านจึงเกิดเป็นเงาบุปผาและต้นกล้วย ของตกแต่งมากมายที่ถูกจัดวางเอาไว้ล้วนงามประณีตเหมือนถูกย้ายมาจากสวนดอกไม้ที่ใดที่หนึ่งของเจียงหนานซึ่งห่างไกลออกไปนับพันหลี่

สาวใช้ที่เดินออกมารับหน้ามีเรือนกายเล็กเตี้ย หน้าตาตางตามนางยอบกายการวะแล้วกล่าวด้วยเสียงอ่อนหวาน “ขอซื้อจื่อโปรตรสลักครูป่าวจะนำความไปแจ้งเดี๋ยวนี้”

สาวใช้นางนั้นหมุนกายเอียงย่างจากไป ดึงเชียงแบ่ปากใส่แผ่นหลังของอีกฝ่าย ด้วยบุคลิกสุภาพสง่างามของนาง กิริยาเช่นนี้จึงดูไม่ค่อยเหมาะสมกับนางนัก ยิ่งคำพูดที่หลุดจากปากก็ยิ่งตรงข้ามกับนิสัยของนางอย่างสิ้นเชิง “คนตัวเตี้ย ใส่พิบทั้งห้อง”¹²

ผู้หญิงน้อยวิหุตหัวเราะพริต

สาวใช้หลายคนข้างกายมารดาของเขาล้วนยอดเยี่ยมกันทั้งนั้น

สาวใช้ที่ออกมารับหน้าเมื่อครู่นี้คือสาวใช้ใหญ่ข้างกายหลิวฮูหยิน ผู้เป็นนายของเรือนชิงหวาน นางไม่ได้มีความแค้นที่จริงจังอะไรกับดิงเชียง แต่ที่ไม่บังเอิญเลยก็คือสาวใช้ผู้นั้นชื่อเจี๋ยเชียง อักษรตัวหนึ่งเหมือนกับชื่อดิงเชียง อันที่จริงชื่อนี้หลิวฮูหยินไม่ได้เป็นคนตั้ง แต่เกิดจากความต้องการของเตียนหิงอ่องที่บอกว่า ให้ชื่อนี้เป็นการระลึกถึงเรื่องที่เขากับหลิวฮูหยินได้ผูกบุพเพสันนิวาสเข้าด้วยกันที่ข้างกอดอกเจี๋ยเชียง¹³ หากคำพูดที่แสร้งให้ฟังดูสวยงามนี้ลอยตามลมลิบหายไปเข้าหูคนของพระชายาจะเป็นอย่างไร ด้วยเหตุนี้ดิงเชียงจึงไม่ค่อยชอบหน้าเจี๋ยเชียงนัก ทว่าที่ไม่ชอบถึงขั้นจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ยอมพูดด้วย ถึงขั้นเมื่อเจี๋ยเชียงหันหลังให้ก็ทำหน้าเย้ยหยันด่าใส่กลับยังมีอีกสาเหตุหนึ่ง

“ซื้อจื่อ”

¹² หากดูตามความหมายโดยตรงของประโยคคือ ระดับความยาวของลำไส้ทุกคนล้วนไม่แตกต่างกันมากนัก แต่คนตัวเตี้ยที่เนื่องจากพื้นที่ในช่องท้องมีน้อย ลำไส้ที่อยู่ด้านในจึงต้องพับทบโค้งไปโค้งมา ทว่าความหมายแฝงที่แท้จริงคือ คนตัวเตี้ยมีเล่ห์อุบายเยอะ ในท้องมีแต่ความคิดชั่วร้าย เป็นคำด่าอย่างหนึ่ง

¹³ ดอกไม้ชนิดหนึ่งของจีน เป็นช่อสีขาวแซมเหลือง และเจี๋ยก็แปลว่าผูก แปลว่าปม

เพียงไม่นานเจี๋ยเซียงก็กลับออกมา บนใบหน้ามีแววขอยกัย “ท่านอ๋องพักผ่อนแล้ว กล่าวว่ารบแล้ว ฟ้ามืดเต็มที ขอให้ซื้อจื่อไปพบพระชายาแทน เหนียงเหนียงต้องรอท่านอยู่แน่”

ความหมายนี้ก็คือไม่ต้องการให้มู่หยวนอวี๋เข้าไปพบในห้อง

มู่หยวนอวี๋เคยชินกับการปฏิบัติเช่นนี้มานานแล้ว สีหน้าของเขาจึงไม่แปรเปลี่ยน หลังจากยืนฟังเจี๋ยเซียงอยู่ภายใต้ร่มกำบังหิมะจนจบก็ตอบกลับว่า “ได้ มีเรื่องหนึ่งจะแจ้งให้ท่านพ่อทราบ วันนี้ยามเที่ยงสองเค่อ พี่หญิงใหญ่คลอดบุตรชายคนหนึ่ง น้ำหนักห้าจินสองตำลึง ปลอดภัยทั้งแม่และลูก”

เจี๋ยเซียงอึ้งงันก่อนจะรีบคลี่ยิ้ม “ถ้าอย่างนั้นก็ต้องแสดงความยินดีกับเสียนจูแล้ว ขอซื้อจื่อโปรดระลึกครู บ่าวจะไปแจ้งท่านอ๋องเดี๋ยวนี้”

“ไม่ต้องหรอก” มู่หยวนอวี๋ร้องนางไว้ “ในเมื่อท่านพ่อพักผ่อนแล้ว พรุ่งนี้ข้าค่อยมาคารวะใหม่ก็ได้”

เจี๋ยเซียงล้งเลเล็กน้อย “ซื้อจื่อ...จะไม่รอสักหน่อยหรือ บางทีท่านอ๋องอาจอยากรู้รายละเอียดเรื่องของเสียนจู อันที่จริงเมื่อครุ่นสูญหินของพวกเราช่วยพูดโน้มน้าวให้...”

มู่หยวนอวี๋ส่ายหน้ายิ้มๆ “ไม่รบกวนท่านพ่อแล้ว”

ท่าทางของเขาไม่สะทกสะท้าน กลับเป็นตึงเซียงที่จ้องนางด้วยแววตากรุ่นโกรธ เม้มปากพูดเบาๆ “อู๋ย ใครอยากจะขอให้เจ้าช่วย!”

นี่ก็คือสาเหตุสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ตึงเซียงเกลียดเจี๋ยเซียงเวลาที่มู่หยวนอวี๋มาเยี่ยมทักทายเตียนหนิงอ๋อง ลิบครั้งมักจะมีถึงหกเจ็ดครั้งที่ไม่ได้พบ และถ้าในลิบครั้งของผู้ที่ออกมาแจ้งคำตอบก็คือเจี๋ยเซียง นางคือสาวใช้ใหญ่ที่รับผิดชอบดูแลงานทั้งหมดข้างหลังสูญหิน โดยทั่วไปแล้วหากเป็นคนอื่นก็ไม่คู่ควรที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดถ้อยคำของพ่อลูกที่สูงศักดิ์ที่สุดในเจวนอ๋องแห่งนี้

หากว่ากันตามเหตุผลแล้ว อันที่จริงเรื่องนี้จะโทษเจี๋ยเซียงก็ไม่ถูกต้อง เตียนหนิงอ๋องต้องการพบบุตรชายหรือไม่ นางที่เป็นเพียงสาวใช้จะมีสิทธิ์ตัดสินใจได้อย่างไร แต่ทุกครั้งล้วนเป็นนางที่ต้องรับบทคนชั่วนี้ เป็นธรรมดาที่ตึงเซียงจะโกรธนาง

เสียงของตึงเซียงเบามาก แต่ผู้หญิงที่อยู๋ติดกับนางกลับยังคง
ไ้ยิน จึ่งตึงมือนาง “พี่ตึงเซียง ข้าเริ่มหนาวแล้ว พวกเรากลับกันเถอะ”
ไ้ยินเขาพูดว่าหนาว ตึงเซียงจึ่งละวางความขุ่นเคืองแล้วรีบกล่าวว่า
“เจ้าคะ”
ผู้หญิงจึ่งหมุนกายจากไป

บทที่ 2

เรือนชิงหวาน ในห้องปักข้างฝั่งตะวันตก

บนเตียงหลังยันที่ทำจากไม้ฉื่อถ่านแกะสลักกลดลายตัวชื่อ¹ ซึ่งตั้งอยู่ใต้หน้าต่างปูพรมผ้าปักดินสีแดงสดเอาไว้ เตียนหนึ่งอ่องที่สวมชุดลำลองซึ่งเป็นชุดคลุมนักพรตเตาสีดำกำลังนั่งเอนหลังอยู่บนเตียง หรีตาลงน้อยๆ ด้วยท่าทางผ่อนคลาย มือข้างหนึ่งวางไว้บนโต๊ะตัวเล็กที่ตั้งอยู่ตรงกลาง

ข้างเตียงมีสาวงามคนหนึ่งยืนอยู่ นางสวมชุดอ่าวตัวยาวสีแดงอ่อนสาบเลื้อเปิดอ้า รวบผมเป็นมวยเรียบง่าย ปักปิ่นไข่มุกหนึ่งอัน นางกำลังทุบไล่ให้เตียนหนึ่งอ่องเบาๆ ทุกครั้งที่มือของนางขยับ ไข่มุกบนปิ่นก็จะส่ายไหวเบาๆ ตามไปด้วย ด้านล่างเตียงวางโคมวงหลวง² ไว้หนึ่งดวงแสงโคมตัดสลับกับประกายแสงของไข่มุก ขับให้สาวงามยิ่งงามชดช้อยน่าหลงใหลอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

สาวงามคนนี้ก็คือหลิวฮุยินซึ่งนับตั้งแต่เข้าจวนอ่องมาก็ได้รับความรักความโปรดปรานไม่เสื่อมคลาย เมื่อเจี๋ยเซียงเล็กฝ่าด่านขึ้นแล้วก้าวเข้ามารายงานเรื่องกว้างหนันเสี้ยนจู่อีกครั้ง นางก็หยุดมือพาลงเหลือบตามองสีหน้าของเตียนหนึ่งอ่องอย่างระแວดระวัง

¹ ชื่อ ๕๕ คือมังกรที่ไม่มีเขาในเทพนิยายของจีน

² โคมหกเหลี่ยม หรือแปดเหลี่ยม ทุกด้านบุผ้าแพรหรือกระຈจวาดภาพสี ด้านล่างมีพู่ห้อย เดิมทีใช้ในวังหลวง จึงเป็นที่มาของชื่อ “โคมวงหลวง”

เห็นเพียงว่าเขาลืมนิด เลิกคิ้วสูง และมูมปากยกยิ้ม

เห็นได้ชัดว่านี่คือสีหน้าของความปิติยินดี หลิวฮูหยินจึงเอ่ยถามเจี้ยเซียงด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน “มีข่าวดีแบบนี้ ทำไมไม่เข้ามาบอกแต่แรก ซื่อจื่อละ ยังไม่รีบเชิญให้เข้ามาเล่ารายละเอียดอีก ผู้หญิงคลอตลูกเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ไม่รู้ว่าเสียใจกับอันตรายอะไรบ้างหรือไม่”

นางพูดพลางคอยสังเกตเตียนหนิงอ่องไปด้วย เห็นว่าถึงแม้เขาจะไม่ได้พยักหน้าตอบรับแต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ นี่ก็คือการยอมรับโดยปริยาย หลิวฮูหยินลอบพ่นลมหายใจ หันไปมองเจี้ยเซียง สายตาฉายแววเร่รัง

เจี้ยเซียงเข้าใจสีหน้าของคนเป็นนาย แต่กลับไม่ได้ทำตามคำสั่งพูดเสียงเบาว่า “พอซื่อจื่อได้ยินว่าท่านอ่องพักผ่อนแล้วก็กลับไป...”

มูมปากของเตียนหนิงอ่องลู่ลง ความยินดีที่เพิ่งปรากฏหายวับ ไม่มีเหลือ

หลิวฮูหยินเผยปากอวยากพูดอะไรบางอย่างเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ แต่ก็ไม่รู้จะพูดเช่นไร เวลานี้เป็นช่วงใกล้มือค่ำ ยังอยู่ห่างจากช่วงเวลาที่พักผ่อนตามปกติของเตียนหนิงอ่องอีกนานนัก ก่อนหน้านั้นที่เตียนหนิงอ่องพูดเช่นนั้นก็เป็นแค่ข้ออ้างเพราะไม่อยากเจอหน้าบุตรชายเท่านั้น และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรก ในใจของบิดาและบุตรทั้งสองต่างก็รู้กันดี แต่สถานการณ์อย่างในวันนี้ ซื่อจื่อกลับมาพร้อมกับข่าวดี ทั้งๆ ที่มีโอกาสเข้ามาคารวะทักทาย ทว่าเขากลับหมุนตัวจากไปอย่างไม่มีลังเล...

แม้จะบอกว่าเป็นความต้องการของเตียนหนิงอ่องเอง แต่หากมองจากมุมของตนแล้วคงหนีไม่พ้นความรู้สึกว่าถูกบุตรชายหักหน้า

ความเย็นชาที่แผ่ออกมาร่างของเตียนหนิงอ่องในเวลานี้ยิ่งยืนยันได้อย่างชัดเจน

ในห้องตักสุความเจียบ เจี้ยเซียงรู้สึกได้ว่าบรรยากาศผิดปกติจึงกระวนกระวายใจเล็กน้อย นางอ้าปากจะพูดว่า “ซื่อจื่อยังไปได้ไม่ไกล บ่าวไปเชิญเขากลับมาดีหรือไม่” แต่คำพูดยังไม่ทันหลุดออกจากปาก หลิวฮูหยินที่สังเกตเห็นนางเข้าเสียก่อนจึงชิงพูดว่า “ข้างนอกให้คนจัดสำหรับอาหารเย็นไว้หรือยัง”

เจี้ยเซียงกลืนคำพูดกลับลงไป เปลี่ยนมาพูดว่า “...สั่งให้คนไปที่

ห้องครัวแล้ว อีกไม่นานน่าจะกลับมาเจ้าค่ะ”

หลิวสูหยินพยักหน้ารับแล้วจึงหันไปถามเตียนหนึ่งอ๋องเสียงอ่อนหวาน “ท่านอ๋อง อนุภรรยาจะออกไปดูสักหน่อย หากเรียบร้อยแล้ว จะมาเชิญท่านอ๋องย้ายห้องไปรับประทานอาหาร”

เตียนหนึ่งอ๋องหุบเปลือกตาลงต่ำ ส่งเสียง “ฮึ” หนึ่งทีอย่างเสียไม่ได้

หลิวสูหยินจึงเดินนำเจี้ยเซียงออกไปด้วยฝีเท้าแผ่วเบา

พอถึงม่านผ้าแพรหนาหนักลง สีหน้าอ่อนโยนของหลิวสูหยินก็แปรเปลี่ยนมาเป็นความอ่อนใจ

เจี้ยเซียงยังมีสองเรื่องที่ไม่เข้าใจจึงกดเสียงพูดให้เบาลง “สูหยิน เหตุใดถึงไม่ให้เข้าไปเชิญซื้อจื่อกลับมา มีข่าวดีของเสี้ยนจู่อยู่ หาได้ยากนักที่ท่านอ๋องจะอารมณ์ดี ซื้อจื่อย่อมต้องรับน้ำใจของสูหยิน...”

หลิวสูหยินส่ายหน้า “หากซื้อจื่อยังไม่กลับไปก็ว่าไปอย่าง แต่ตอนนี้คนก็จากไปแล้ว จะให้ไปเรียกกลับมาอีกก็เห็นจะไม่ใช่เรื่อง”

เจี้ยเซียงได้ยินอย่างนี้ก็พอจะเข้าใจได้ แต่นางอายุยังน้อย รับผิดชอบเป็นคนสนิทของสูหยินได้ไม่นานนัก ยังไม่อาจล้มผัสได้ถึงกลิ่นไอน้ำที่ถูกอำพรางอยู่ภายใต้เกียรติศักดิ์ของจวนเตียนหนึ่งอ๋องแห่งนี้ ความไม่เข้าใจจึงมีมากกว่า เลยพิมพ์ว่า “เป็นพ่อลูกสายเลือดเดียวกันแท้ๆ อีกทั้งท่านอ๋องยังมีบุตรชายอยู่แค่คนเดียว แม้แต่ที่ให้ลำเอียงก็ยังไม่ มี แล้วทำไมถึงยังต้องคิดเล็กคิดน้อยกันถึงขนาดนี้”

หลิวสูหยินถอนหายใจเบาๆ “เจ้าถามข้า ข้าก็ไม่รู้ว่าควรจะไปถามใคร...”

หลิวสูหยินคือคนเมืองกุซู่แห่งเจียงหนาน เกิดมาพร้อมบุคลิกอ่อนโยนนุ่มนวล เพียงมีความกังวลปรากฏขึ้นบนใบหน้า เจี้ยเซียงที่เป็นผู้หญิงด้วยกันยังอดสงสัยไม่ได้ นางเดินตามหลังหลิวสูหยินไปทางประตู ได้สองก้าวก็เอ่ยพลอบว่า “ช่างเถิด วันหน้าสูหยินก็ไม่ต้องไปสนใจเรื่องพวกนั้นแล้ว สนไปก็ล้วนแต่เปลืองแรงเปล่า ทั้งไม่มีประโยชน์ แล้วก็ไม่มีใครรับน้ำใจสูหยิน เมื่อครู่ตอนที่ข้าออกไปบอกให้ซื้อจื่อรอสักครู่ ดิงเซียงคนข้างกายพระชายาที่ตามซื้อจื่อมายังพูดจาแหวะซ้ำ ข้าก็หวังดีไม่ใช่หรือไง”

หลิวสูหยินได้ยืนแล้วกลับไม่โกรธ กล่าวอย่างใจกว้างว่า “นางคือคนข้างกายของพระชายา เห็นเจ้าย่อมไม่ถูกชะตาเป็นธรรมดา เจ้าแค่อดทนก็พอแล้ว ชื่อจื่อคงไม่ได้พูดอะไรกะมัง”

เจี๋ยเซียงพยักหน้ารับ “ชื่อจื่อยังเกรงใจเหมือนเดิม แต่หากเขายอมร้ออีกสักหน่อยก็คงดีกว่านี้”

หลิวสูหยินยกมือเล็กมานับตาขึ้น มองไปยังเกล็ดหิมะที่ตกถ้อยอยู่นอกกระเบื้องพลางพูดเบาๆ “เจ้าไม่เข้าใจ ท่านอ่องไม่ยอมเจอชื่อจื่อ แต่พอไม่ได้เจอจริง ๆ กลับอารมณ์ไม่ดี ทางที่ดีที่สุดคือไม่ต้องพบเจอ ทว่าชื่อจื่อกลับกตัญญูต่อบิดามารดาจากใจจริง ใจท่านอ่องจึงคิดแต่จะให้ชื่อจื่อขอร้องตัวเอง พร้อมปรนนิบัติรับใช้ด้วยความยินดี ท่านอ่องถึงจะสบายอารมณ์ แต่ชื่อจื่อไม่ใช่ข้ารับใช้ ไยต้องมาเป็นที่รองรับอารมณ์ให้คนอื่น เขาจะก้มหัวก็ได้ แต่จะไม่ก้มก็ได้ ท่านอ่องเองก็ทำอะไรเขาไม่ได้อยู่ดี”

เจี๋ยเซียงเหมือนจะเข้าใจ แต่ก็คล้ายจะไม่เข้าใจ “ที่สูหยินพูดมาก็ถูก ไม่เคยเห็นชื่อจื่อทำอะไรผิดมาก่อนจริงๆ ไม่รู้ว่าทำไมท่านอ่องถึงเป็นเช่นนั้น แต่ในเมื่อเป็นอย่างนี้ เหตุใดสูหยินยังต้องคอยเป็นตัวกลางประสานความสัมพันธ์ให้พวกเขาด้วยเล่าเจ้าคะ”

บนใบหน้าหลิวสูหยินมีรอยยิ้มจางๆ ปรากฏขึ้นรูปหนึ่ง “ท่านอ่องกับชื่อจื่อเป็นอย่างไร ล้วนเป็นเรื่องของพวกเขา ส่วนข้าทำอะไร ก็เป็นเรื่องของข้า”

เจี๋ยเซียงรู้ว่าเจ้านายที่ตัวเองติดตามภายนอกเป็นคนอ่อนโยน แต่ภายในกลับเป็นคนที่มีความคิดเป็นของตัวเอง จึงเก็บคำบ่นลงไว้ หันกลับมาพูดคล้อยตาม “สูหยินใจกว้าง ยังดีที่ไม่ถือว่าทุ่มใจไปเสียเปล่าทั้งหมด ยามที่ชื่อจื่อพบสูหยินยังนับว่ามีมารยาทมากเป็นพิเศษ แต่ทางเรือนตะวันตกนั้น ชื่อจื่อกลับไม่คิดจะสนใจไยดี”

เรือนตะวันตกที่นางพูดถึงคือที่พักอาศัยของสูหยินอีกคนแห่งจวนเตียนหนิงอ่อง สูหยินผู้นั้นแซ่เมิ่ง อายุเยอะกว่าหลิวสูหยินหลายปี เรือนที่พักอาศัยก็ดี เป็นรองแค่เรือนทรงเจิ้งที่พระชายาเตียนหนิงอ่องพักอาศัยเท่านั้น

ปีนั้นหลังจากหลิวซูหยินเข้าจวนมา เตียนหนึ่งอ๋องได้นางก็เหมือนคนที่ได้ครอบครองสมบัติล้ำค่าที่สุด เมื่อเห็นว่าพื้นที่ว่างที่เหลืออยู่ในจวนอ๋องกว้างใหญ่ล้นไม่เข้าตา จึงมีความคิดว่าจะให้เมิ่งซูหยินหลีกทาง แม้เมิ่งซูหยินจะเป็นอนุภรรยา แต่จะดีจะชั่วก็มีบรรดาศักดิ์ อีกทั้งยังให้กำเนิดบุตรสาวสองคนแก่เตียนหนึ่งอ๋อง บิดาของนางยังเป็นขุนนางตำแหน่งไม่เล็กไม่ใหญ่ ไหนเลยจะยอมเสียหน้า จึงไวยวายอย่างไม่ยินยอม

หลิวซูหยินเพิ่งจะเข้าจวน ไม่อยากมีปัญหากับผู้อาวุโส จึงเป็นฝ่ายเกลี้ยกล่อมให้เตียนหนึ่งอ๋องถอยหนึ่งก้าว เตียนหนึ่งอ๋องก็ยอมเพื่อฟังคำโน้มน้าวของนาง เพียงแต่ว่ายิ่งซาบซึ้งในความรู้มารยาทของนางยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงไม่ได้บอกให้เมิ่งซูหยินย้ายออกอีก แต่กลับเลือกสถานที่อีกแห่งหนึ่ง รื้อถอนเรือนทั้งหมดทิ้งแล้วปลูกสร้างเรือนใหม่อีกครั้ง

เดิมทีเชื้อสายของเตียนหนึ่งอ๋องนี่ก็ป็นชาวฮั่นที่ย้ายมาจากจังหววน เพียงแต่ว่าคนหลายรุ่นก่อนได้ให้กำเนิดลูกหลานอยู่ที่ชายแดนใต้ การกลมกลืนไปกับวัฒนธรรมท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ รูปแบบของสิ่งปลูกสร้างและการตกแต่งจึงได้รับอิทธิพลเหล่านั้นมาด้วย เกิดเป็นความแตกต่างจากรูปแบบของจังหววน เพื่อคลายความคิดถึงบ้านเกิดของอนุภรรยาที่รัก เตียนหนึ่งอ๋องถึงกับไม่เสียดายเงินทอง ยอมขนช่างและวัสดุมากมายจากเจียงหนานอันเป็นบ้านเกิดของหลิวซูหยินมาถึงที่นี่ ใช้เวลาไปมาก ในที่สุดก็สร้างเรือนชิงหว่านที่เล็กกะทัดรัดแต่งงามประณีตแห่งนี้ได้สำเร็จ

เมื่อเรือนชิงหว่านสร้างเสร็จ หลิวซูหยินก็นั่งอยู่ในตำแหน่งคนโปรดได้อย่างมั่นคง ขณะเดียวกันปมแค้นที่ผูกกับทางฝ่ายของเมิ่งซูหยินก็กลายเป็นเงื่อนตายไปอย่างสมบูรณ์

พอได้ยินเจี้ยเซียงพูดถึงเรื่องนี้ รอยยิ้มของหลิวซูหยินก็จางไป แต่ปากกลับพูดว่า “อย่าพูดเหลวไหล ข้าไม่หวังจะชมคนอื่น หวังเพียงว่าชื่อจื่อจะไม่ฟังคำยุแหยงจากคนถ้อยจนเข้าใจข้าผิดก็พอ”

เจี้ยเซียงเข้าใจความหมายของนางได้เป็นอย่างดี เตียนหนึ่งอ๋องอายุใกล้จะห้าสิบปีแล้ว ทว่าหลิวซูหยินเพิ่งจะสามสิบ สามมีแก่นุสาวทั้งสองคนอายุห่างกันมากขนาดนี้ อีกทั้งร่างกายของเตียนหนึ่งอ๋องก็ไม่ได้

แข็งแรงสักเท่าไร? เนื่องด้วยในอดีตเคยป่วยหนักครั้งใหญ่ แม้จนอาจจะไม่ขาดแคลนหมอเทวดาหรือยาวิเศษจึงค่อยๆ รักษาตัวกลับมาได้ แต่ถึงกระนั้นก็เสียพลังชีวิตต้นกำเนิดไปบางส่วน ตอนนี้อยู่สูญหิวนอนจะมีเกียรติรุ่งโรจน์ แต่ช่วงบั้นปลายชีวิตในอนาคตจะเป็นอย่างไร เกรงว่าเตียงหนึ่งองค์คงดูแลไม่ได้อีก กลับกลายเป็นข้อจ้อน้อยคนนั้นที่น่าจะช่วยนางได้มากยิ่งขึ้น

เข้าใจก็ส่วนเข้าใจ แต่กระนั้นเจี้ยเซียงก็ยังคงอดทนหายใจไม่ได้อยู่ดี “หากสูญหิวนมีนายน้อยเป็นของตัวเองก็คงดี มีคนให้คอยดูแลเอาใจใส่ ไม่ต้องน้อยเนื้อต่ำใจเช่นนี้อีก”

“...”

ในดวงตาของหลิวสูญหิวนมีแววซับซ้อนยากวิเคราะห์ผ่านไปเป็นแววตาที่ไม่ว่าอย่างไรเจี้ยเซียงก็ไม่อาจเข้าใจ แต่เป็นเพราะหลิวสูญหิวนก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว นางจึงไม่มีโอกาสที่จะเห็นแววตานั้นได้ทัน นางเห็นเพียงว่าหลิวสูญหิวนก้มมองหน้าท้องที่แบนราบของตัวเองแหว่งหนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวว่า “ข้าหรือจะไม่คิด แต่ข้าอายุปุนี่แล้ว...”

นางส่ายหน้า “ช่างเถอะ ยังดีที่ข้อจ้ออ่อนโยนรู้มารยาท ไม่ใช่คนใจคอโหดเหี้ยม”

แม้จะพูดเช่นนี้ แต่สำหรับการเป็นที่โปรดปรานมาสิบกว่าปีทว่ายังไร้บุตร ลึกๆ ในใจก็เชื่อว่าหลิวสูญหิวนจะไม่เสียดาย เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งรอยยิ้มบนใบหน้าจึงสลายไปพร้อมกับความผิดหวัง

พอพูดจบ เจี้ยเซียงที่ปากมากจนไปสะกิดปมซึ่งทำให้เจ้านายเศร้าใจก็เสียใจภายหลังทันที ยังดีที่มองเห็นกลุ่มสาวใช้สวมชุดปีเจี้ย³ เดินมาตามระเบียบ ในมือพวกนางบ้างก็ประคองถาด บ้างก็ถือกล่องบรรจุอาหารที่ไปรับมาจากห้องครัวเล็ก จึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “สูญหิวน อาหารเย็นพร้อมแล้ว ท่านไปยืนข้างในเถอะเจ้าคะ ตรงนี้เป็นช่องลมพอดี เดี่ยวฝ่ามือพัดขึ้นจะถูกไอเย็นเอาได้”

³ เลื้อยวกรั้งตัวบน สานเลื้อยเปิดอัดต้องกลัดกระดุม ไม่มีแขน ไม่มีคอ คล้ายเสื้อกิ้งในสมัยปัจจุบัน

เตียนหนิงอ๋องยังอยู่ในห้อง หลิวฮูหยินเองก็ไม่อยากจะจมอยู่ใน
ภวังค์แห่งความกังวลตรงนี้จึงพยักหน้ารับแล้วเดินทางจากม่านบังตา ก้าวเท้า
เบาๆ เข้าไปข้างใน

ดิวอ๋อง

บทที่ 3

เรือนหงเจิ้ง ที่ตั้งอยู่บนเส้นแนวแกนกลางของจวนอ่องเวลานี้ เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะรื่นเริง แตกต่างไปจากบรรยากาศคลุมเครือในเรือนชิงหว่าน

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน หลังจากได้รู้ข่าวดีของบุตรสาว ริมฝีปากของนางก็หุบไม่ลงอีกเลย หมัวหมัว¹ ผู้ดูแลงานสาวใช้ใหญ่ สาวใช้เล็กล้วนพากันดาหน้ามาเอ่ยแสดงความยินดีแถวแล้วแถวเล่า คำพูดมกคลุกยกมากล่าวไม่หยุดปาก พระชายาเตียนหนึ่งอ่องยิ่งฟังสีหน้าก็ยิ่งเปล่งปลั่งสดชื่น นางไม่ใช่ชาวฮั่น แต่เป็นสตรีชาวไป๋ในท้องถิ่นซึ่งเตียนหนึ่งอ่องแต่งเป็นภรรยาเอก นิสัยตรงไปตรงมา กล้าได้กล้าเสีย นางเพียงโบกมือและกล่าวว่า “เงินเดือนของคนในจวนเดือนนี้เพิ่มเป็นสองเท่า ในเรือนของพวกเราบวกเพิ่มขึ้นไปอีกหนึ่งเท่า”

นี่ก็สามเท่าแล้ว ทำงานหนึ่งเดือนได้เงินสามเดือน ตอนนี้อย่าว่าแต่พวกสาวใช้รุ่นเล็กเลย แม้แต่พวกหมัวหมัวและสาวใช้รุ่นใหญ่ที่อยู่เหนือพวกนางขึ้นไปซึ่งมักจะได้รางวัลจากเจ้านายเป็นประจำก็ยังเบิกบานกันถ้วนทั่ว ทุกคนล้วนลิงโลดร่าเริง กลับมาเข้าแถวยืนเรียงตามลำดับชั้น ทั้งเอ่ยขอบคุณและเอ่ยแสดงความยินดีซ้ำอีกครั้ง

¹ คำเรียกขานสำหรับใช้หญิงที่มีอายุ

ท่ามกลางบรรยากาศครึกครื้นรื่นเริงเหมือนวันปีใหม่ ม่านบังตาถูกเลิกขึ้น น้ำเสียงใสกังวานเต็มไปด้วยแว่หวเราะพลันดังขึ้น “ถ้าอย่างนั้นลูกคงต้องขอบคุณท่านแม่แทนเหล่าพี่สาวทั้งหลายแล้ว”

“ชื่อจื่อมาแล้ว!”

พอได้ยินเสียงนี้ สาวใช้รุ่นเล็กกลุ่มสุดท้ายที่ยังยืนเข้าแถวคารวะอยู่ในห้องโถงก็รีบเบี่ยงตัวไปยืนเบียดกันอยู่ข้างๆ เว้นที่ว่างไว้ให้

หมู่หยวนอวี๋เดินอ้อมมาจากด้านหลังของฉากบังลมไม้จื่อถ่านทาขอบหลากสี หลังกลับมาจากเรือนชิงหว่านเขาก็ตรงมาที่เรือนทรงเจิ้งทันที่เตียนหนึ่งอ่องวางท่าไม่สนใจไยดีบุตรชาย แต่พระชายาเตียนหนึ่งอ่องกลับมองเขาประจวบสมบัติล้ำค่า เห็นว่าบนร่างเขามีหิมะติดอยู่จึงถามไถ่สองคำแล้วไล่ให้เขากลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

ตอนนี้เขาย้อนกลับมาอีกครั้ง สวมชุดคลุมผ้าฝ้ายสีน้ำเงินเข้มรวบผมเป็นมวยแล้วปักตริ่งด้วยปิ่นหยก แก้มที่ค่อนข้างอวบป่องแดงก่ำเล็กน้อยเพราะเพิ่งแช่น้ำร้อนมาใหม่ๆ ในความหมดจดบริสุทธิ์บนเครื่องหน้าทั้งห้าที่แฝงความมองอาวูมหนึ่ง คือใบหน้าที่ของเด็กชายตัวน้อยที่ดึงดูดความโปรดปรานจากผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี

พอเห็นเขา หัวใจของพระชายาเตียนหนึ่งอ่องก็พลันอ่อนวาบ ไม่ต้องรอให้เขาคารวะก็ดึงตัวมาด้านหน้า ลูบมือเขาพาลงถาม “อวี๋เออร์ เมื่อครู่ข้าให้คนเอาน้ำซิงไปส่งให้ เจ้าดื่มหรือยัง”

หมู่หยวนอวี๋พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม “ขอบพระคุณท่านแม่ที่ห่วงใยดื่มแล้วขอรับ”

“ดีแล้ว” พระชายาเตียนหนึ่งอ่องรู้สึกว่ามีมือของบุตรชายที่ตนลูบอยู่อุ่นร้อน คงเพราะไม่ได้สัมผัสไอหนาวจากหิมะแล้ว นางถึงได้วางใจ ไล่พวกสาวใช้ในห้องออกไปเกินครึ่ง เหลือแค่คนสนิทไม่กี่คนไว้คอยรับใช้ แล้วเริ่มถามถึงสถานการณ์ที่อยู่อั้ง

“...ราบรื่นดีมาก พี่หญิงเตรียมตัวไว้ดีพร้อม ทั้งหม่อต่าแยะและหม่อใหญ่ล้วนจัดหาไว้ครบถ้วนตั้งแต่เนิ่นๆ ตอนที่ข้าไปถึงพี่หญิงเริ่มคลอดแล้ว ข้าไม่สะดวกจะเข้าไป เลยได้แต่รออยู่ข้างนอกพร้อมกับพี่เชย...”

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องรีบกล่าว “ทำไมเหวี่ยงตั้งก็อยู่ด้วยละ วันนี้

เขาไม่ไปเข้าเวรที่หน่วยรักษาการณ์หรือ”

“ที่แรกก็ไป แต่พอรู้ว่าพื้หญิงคลอดก็ย้อนกลับมาอีกครั้ง”

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องอดยิ้มอย่างพึงพอใจไม่ได้ มู่หยวนอวี่จึงพูดต่อ ทว่าในเมื่อการคลอดเป็นไปอย่างราบรื่น อันที่จริงก็ไม่มีอะไรให้ต้องเล่ามาก ส่วนระหว่างการคลอดมีขั้นตอนเป็นอย่างไร เขาโดนจนเกือบจะเป็นหนุ่มแล้ว เรื่องแบบนี้ย่อมไม่อาจเข้าไปมีส่วนร่วมได้ และเขาเองก็ไม่ว่าจะเล่าเรื่องอะไรดี จึงเน้นหนักไปที่เด็กชายเกิดใหม่เสียเป็นส่วนใหญ่

รูปร่างหน้าหน้าเท่าไร แข็งแรงแค่ไหน เสียงร้องดังกังวานเพียงใด พระชายาเตียนหนึ่งอ่องฟังร้อรอบก็ไม่เบื่อ ทุกเรื่องล้วนถามย้าซักละเอียด

ปรารถนาอยากจะทำให้หลานยายมาอยู่ตรงหน้า นางจะได้อุ้มไว้ในอก ได้ลูบสัมผัสกับมือตัวเองจึงจะดี

พูดจบไปรอบหนึ่งก็ส่งสารบุตรสาวขึ้นมาอีก “เฮ้อ ต่อให้ราบรื่นแค่ไหน ยวนเหินยงก็ลำบากแล้ว นางคลอดคราวก่อน สภาพร่างกายก็เสียหายไปแล้ว คราวนี้ต่อให้จะราบรื่นแค่ไหน ตอนอยู่เดือนก็ต้องบำรุงให้ดีจึงจะเหมาะสม”

ส่วหัวหม่วที่ยืนอยู่ข้างกายเอื่อยยิ้มๆ “เหินยงเหินยงโปรดวางใจ เกอเออร์ไปดูด้วยตัวเอง บอกว่าเลี้ยงจู่ปลอดภ้ยก็ยอมไม่มีทางผิดเป็นแน่ ร่างกายของเลี้ยงจู่ที่เสียหายไปก่อนหน้านี้ก็จะบำรุงกลับคืนมาแล้ว พอถึงปีหน้า ไม่น่าว่าจะมีอาการตัวอ้วนๆ ขาวๆ ให้เหินยงเหินยงอีกคนหนึ่งก็ได้นะเจ้าคะ!”

อาการที่พระชายาเตียนหนึ่งอ่องสวมใส่โดยรวมแล้วเป็นลักษณะของชาวฮั่น ทว่าเครื่องประดับเล็กๆ น้อยๆ บางส่วนกลับยังคงเป็นรูปแบบของสตรีชาวไป้อี้ กำไลหลายวงบนข้อมือส่งเสียงดังกรังกรัง ส่งรัศมีแห่งความร่ารวย นางชอบฟังประโยคนี้นามากที่สุดจึงถอดกำไลออกมาหนึ่งวง ประคองไว้กลางฝ่ามือแล้วค่อยๆ ยื่นออกไป

ใบหน้าส่วหัวหม่วหม่วเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ย่อตัวรับกำไล ปากก็ปล่อยคำพูดประจบสรรเสริญออกมาอีกหนึ่งชุด

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องเป็นคนมือเต็บใจกว้าง พวกคนรู้จักที่ยังอยู่ในห้องล้วนรู้กันดี จึงไม่คิดจะยอมหน้ากัน อย่างไรก็ตามก็ต้องช่วงชิงเอา

โชคพิเศษนี้มาให้ได้ เพียงแต่ยังไม่ทันคิดคำใหม่ๆ ออก ด้านนอกจากบังลม ก็มีเสียงของสาวใช้ตั้งขึ้นมาเสียก่อน

“เรียนหนึ่งหนึ่ง คุณหนูรองกลับมาแล้ว รอพบหนึ่งหนึ่งอยู่ข้างนอกเจ้าค่ะ”

ทุกคนที่อยู่ในห้องรวมถึงมู่หยวนอวี๋ต่างก็หันไปมองตามเสียงด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย

แต่กลับมองไม่เห็นอะไร อากาศของวันหนาวอบอุ่น น้อยครั้งที่จะหนาวเย็นอย่างในวันนี้ หน้าประตูเพิ่มจากบังลมอีกอันหนึ่งเข้ามาก็เพื่อป้องกันไม่ให้ลมหนาวพัดเข้ามาในห้องรับรองเล็กที่ผ้าม่านถูกแหวกขึ้น

พระชายาเตียนหนึ่งอ๋องเก็บความปิติยินดีกลับคืน ในน้ำเสียงที่ราบเรียบแฝงความหงุดหงิดไว้เสียหนึ่ง “เรียกนางเข้ามา”

สาวใช้รุ่นเล็กรับคำว่าเจ้าค่ะแล้วเดินออกไป

ในห้องไม่มีคนนอก พระชายาเตียนหนึ่งอ๋องเองก็ไม่มีอะไรให้ต้องปิดบัง จึงพูดตรงๆว่า “คุณหนูรองกลับบ้านมาเวลานี้ไม่ยกเก้อเขิน ไม่รู้จะไปก่อเรื่องอะไรไปอีก”

เมื่อหันมามองมู่หยวนอวี๋ก็ชะลอล้อยคำให้เนิบช้า “อวี๋เออร์ เจ้าไปอยู่ข้างหลังก่อน พี่หญิงรองของเจ้าไม่มีเรื่องอะไรที่เป็นสาระ เจ้าก็อย่าฟังคำพูดพวกนั้นของนางเลย”

มู่หยวนอวี๋รู้ชัดอยู่ในใจ พี่หญิงรองผู้นี้มีนามว่าจื่อฟาง ต่างมารดากับเขา นางคือธิดาของเมิ่งซูหยิน โตกว่าเขาอยู่หลายปี ออกเรือนไปตั้งแต่เมื่อหกเจ็ดปีก่อนแล้ว นางแต่งงานกับหยางเฉิง บุตรชายคนโตของเชวียนผู้สืบทอด² แห่งหล่งชว่น สามภรรยาคุณนี้มีวาสนาในการให้กำเนิดบุตรที่ราบรื่นมาก ตอนนี้มีบุตรและธิดาหนึ่งคู่แล้ว ทว่าความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากลับไม่ค่อยจะราบรื่นนัก ลุ่มๆดอนๆมาโดยตลอด

ตอนนี้ฟ้าด้านนอกมืดแล้ว อีกทั้งยังมีหิมะตก มู่จื่อฟางกลับมาเวลานี้ เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่การกลับบ้านโดยสงบตามปกติ มีความเป็นไปได้

²ชื่อตำแหน่งขุนนาง ช่วงปลายของยุคราชวงศ์ถัง ตำแหน่งนี้คือขุนนางที่มีหน้าที่ไปตรวจตราพื้นที่ต่างๆหลังสงคราม หรือพื้นที่ที่ประสบปัญหาภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม สมัยราชวงศ์ซ่งทำหน้าที่ตรวจตรากองกำลังทหาร ส่วนยุคราชวงศ์ซิงและหมิงคือขุนนางท้องถิ่นฝ่ายบู๊

ถึงแปดเก้าส่วนว่าจะแฉ่งอนกับสามีอีกแล้ว และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรก

ทว่าทุกครั้งที่มีผู้สื่อฟางกลับมาจะต้องไปคร่ำครวญร้องทุกข์กับเมิ่งฮูหยิน น้อยครั้งที่จะตรงมาหาพระชายาเตียนหนึ่งอ่องอย่างตอนนี่

มูหยวนอวี่ใคร่รู้จึงไม่ยากออกไป เลยเอ่ยอ้อน “ข้าโตแล้ว ท่านแม่ให้ข้าอยู่ฟังด้วยเถอะนะ”

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องมีความรักความเอ็นดูมอบให้แก่บุตรชายอย่าง ไร้เงื่อนไขจึงคลี่คลาย “ได้ๆ อวี่เออร์โตแล้ว ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็อยู่นี้แหละ”

ช่วงเวลาเพียงพุดจบประโยค สตรีสาวสูงศักดิ์สวมเสื้อคลุมขนนก สีแดงเข้มคนหนึ่งก็เดินเข้ามา นางปลดผ้าคลุมศีรษะลง เผยให้เห็นเครื่องประดับไข่มุกและมรกตเต็มศีรษะ

มูหยวนอวี่ลุกขึ้นยืน “พี่หญิงรอง”

อันที่จริงเขาไม่สนิทกับมูจื่อฟางนัก เพราะอายุห่างกันหลายปี ตอนที่ เขาเพิ่งเริ่มศึกษาเล่าเรียน มูจื่อฟางก็ออกเรือนไปแล้ว แต่ก็เพราะอายุที่ ห่างกันมาก ระหว่างเขากับมูจื่อฟางจึงไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน ปีหนึ่ง พบหน้ากันแค่สามสี่ครั้งเท่านั้น ทั้งสองฝ่ายต่างก็ถือว่าปรองดองกันดี มูจื่อฟางไม่เคยล่วงเกินเขาที่เป็นดังสมบัติล้ำค่าแห่งजन ส่วนเขาเองก็ไม่มี ความจำเป็นที่ต้องขัดแย้งกับพี่สาวต่างมารดาซึ่งออกเรือนไปแล้ว

ทว่าคราวนี้มูจื่อฟางกลับไม่มีท่าทีเกรงใจเหมือนอย่างในอดีต นาง ดวงตาแดงก่ำ พุดเสียงสะอื้น “น้องเล็ก พี่รองกลับมาคราวนี้เพราะหวัง ให้เจ้าทวงความเป็นธรรมให้!”

มูหยวนอวี่ “...”

ถูกฝากความหวังไว้ในนับพลัน เขาจึงอึ้งตะลึงไป กำลังคิดว่าจะพุดอะไรบางอย่าง สีหน้าของพระชายาเตียนหนึ่งอ่องกลับเยียบเย็นโดยพลัน “คุณหนูรอง มีอะไรก็พุดกันดีๆ เจ้าเข้ามาถึงก็พุดโพล่งไม่มีปี่มีขลุ่ย ไม่คิด บ้างหรือว่าจะทำให้น้องชายเจ้ากลัว”

ได้เห็นแววตาเย็นชาของพระชายาเตียนหนึ่งอ่อง มูจื่อฟางถึง สำรวมขึ้นมาได้บ้าง นางเช็ดครบน้ำตา ถอดชุดคลุมด้านนอกออกแล้ว เดินหน้าไปคารวะ สาวใช้พานางไปนั่งในตำแหน่งรองจากประธานแล้วจึง ยกน้ำชามาให้

พระชายาเตียนหนิงอ๋องไม่ชอบอ้อมค้อมจึงถามตรงเข้าประเด็น
“พูดมาเถอะ มีเรื่องอะไร”

ดวงตาของมู่จื่อฟางแดงก่ำหันตาเห็นอีกครั้ง นางกัตรีมผีปากแล้ว
พูดว่า “ท่านแม่ ขำรับไม่ไหวแล้วจริงๆ เขาไปหานางแพศยาหน้าด่านมา
อีกคนหนึ่งแล้ว! แถมยังบอกว่าจะพากลับมาเป็นน้องด้วย!”

ประโยคนี้ออกมา เหล่าข้ารับใช้อดหันมามองหน้ากันไม่ได้ แม้แต่
พระชายาเตียนหนิงอ๋องก็ไม่มีเวลามาสงเกต้อยคำหยาบคายของนาง จึง
ขมวดคิ้วแล้วถามว่า “รับอนุ บุตรเขยไม่ได้พูดด้วยความโกรธ แต่คิดจะทำ
อย่างนั้นจริงๆ หรือ”

มู่จื่อฟางเห็นว่าพระชายาเตียนหนิงอ๋องไม่เชื่อคำของตนก็เหมือนถูก
จี้ใจ ถึงกับร้องไห้ “เป็นเรื่องจริง หากพวกเราสองสามีภรรยาแคะทะเลาะกัน
ข้าหรือจะกล้ามารบกวนท่านแม่”

แม้จะเดาได้ว่าสามีภรรยาคู่นี้ไม่ลงรอยกัน แต่ก็คิดไม่ถึงว่าจะ
บาดหมางกันถึงขั้นนี้ มู่หยวนอวีตักใจจึงกำถ้วยชาซึ่งเหิน³ ในมือที่ตึงตึง
ยกมาให้ไว้แน่น

มู่จื่อฟางไม่ใช่สตรีสูงศักดิ์ทั่วไป ในฐานะบุตรของจวินอ๋อง ในบรรดา
คนวัยเดียวกันที่อยู่ในนครอวี่หนาน นอกจากมู่จื่อหยวนที่มีบรรดาศักดิ์
เป็นกวางหนันเสียนจู ผู้ “สูงศักดิ์” คนที่สองก็คือนาง หากสามีของนาง
จะเจ้าชู้เสเพลไปบ้างก็ยิ่งพอทำเนา เพราะต่อให้เป็นองค์หญิงก็ยังไม่แน่
เสมอไปว่าจะควบคุมราชนุตรเขยให้ครองรักกับนางเพียงคนเดียวไปตลอดได้
แต่หากจะรับอนุเข้ามาในบ้านอย่างจริงจัง นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ตบหน้ากันแรงเกินไป

ไม่แปลกที่มู่จื่อฟางจะร้องไห้กลับมามันเช่นนี้

มู่จื่อฟางพูดสะอึกสะอื้น “ท่านแม่ไม่รู้ว่พวกเขาหน้าด่านกันแค่ไหน
ข้าจับได้คาหนังคาเขา ก็ไม่มีความละอายใจแม้แต่นิดเดียว แถมยังบีบ
ให้ข้ายอมรับพวกเขาอย่างเปิดเผย นับตั้งแต่ที่ข้าแต่งเข้าตระกูลหยาง
ก็ให้กำเนิดบุตรชายหญิง ช่วยเหลือสามีอบรมสั่งสอนบุตร มีเรื่องใดบ้าง

³ นมอัลมอนต์

ที่ทำได้ไม่ดี ใช่ว่าข้าจะไม่หาคนในจวนให้เขา ทั้งเสวี่ยเออร์ ธงเออร์ ใครบ้างที่ไม่ใช่สาวงาม เขายังไม่รู้จักพอ ยังไปพัวพันกับนั้งแพศยาข้างนอก พวกนั้น ข้าเองก็ไม่ยอมมาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว เคยทะเลาะกับเขา ด้วยเรื่องนี้อยู่หลายครั้ง ทุกวันนี้ข้ารู้ว่าทำอะไรเขาไม่ได้ นิสยเขาเป็น อย่างนั้น เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว ข้าจึงได้แต่หลับตาข้างหนึ่งลืมตา ข้างหนึ่ง แต่เขากลับกล้านัก ถึงขนาดเหยียบขึ้นมานบนหน้าข้า ยืนกราน จะเอาหนังแพศยาคนนั้นกลับมาอยู่ด้วย หากปล่อยให้เขาสนใจปรารธนา วันหน้าข้าจะยังมีหน้าออกจากจวนได้อย่างไร หากต้องหย่ากับเขา ข้าคง ยอมไม่ได้!”

พระชายาเตียนหนิงอ่องได้ยินเสียงนางร้องให้ก็รู้สึกปวดเคียร ไม่สนว่าประโยคหลังนางจะคร่ำครวญยาวเหยียดแค่ไหน สนแค่ประโยคแรก เท่านั้น “เจ้าจับได้คาหนังคาเขา ไปเจอโดยบังเอิญ หรือไปเพราะได้ข่าว มาก่อน”

มู่จื่อฟางร้องให้จนตัวเองเริ่มเวียนศีรษะขึ้นมาบ้างแล้วหลุดปากตอบว่า “เขาใช้เงินของตัวเองไปสร้างบ้านหลังใหม่”

ถ้าอย่างนั้นก็มีการเตรียมตัวไปก่อน พระชายาเตียนหนิงอ่องจึงถาม อย่างเรียบง่ายแต่ตรงประเด็น “ตอนนี้คนถูกตีจนมีสภาพเป็นแบบไหนแล้ว”

มู่จื่อฟาง “...”

นางที่ตามวมแดงถึงกับสะอึก

พระชายาเตียนหนิงอ่องขมวดคิ้ว “ตีตายแล้วหรือ”

นางรู้ดีว่าธิดาของอนุภรรยาผู้นี้ไม่ใช่คนที่ถูกรังแกแล้วจะกลับมา ร้องให้กับครอบครัวเดิม หากไปเจอโดยบังเอิญอาจจะกลายเป็นฝ่ายเสียเปรียบ อยู่บ้าง แต่ในเมื่อเตรียมตัวไปเพื่อจับชู้ หากไม่ตีกันจนและตุ้มเปิ่นั้นแหละ แปลก

มู่จื่อฟางรีบพูด “เปล่า สามีนอกกลุ่มนอกทางของข้าผู้นั้นปกป้อง เอาไว้ คนของข้าแทบไม่แตะโดนนั้งแพศยานั้นด้วยซ้ำ...” ทว่าประโยค ที่ตามากลับตืดๆ ชัดๆ “เพียงแต่ เพียงแต่ว่าไม่ทันระวังไปโดนคนอื่นเข้า”

เสียงของนางแผ่วต่ำ สองคำท้ายประโยคว่า “คนอื่น” จึงคลุมเครือ เต็มที่

หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นของพระชายาเตียนหนึ่งอ๋องยิ่งแสดงถึงความหงุดหงิด สวีหมัวหมัวเดินขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าวแล้วเอ่ยยิ้มๆ “คุณหนูรอน บ่าวเฒ่าขอปากมากสักหน่อย ในเมื่อคุณหนูรอนกลับบ้านมาร้องทุกข์กับ เหนียงเหนียงก็ควรจะพูดให้ชัดเจนถึงจะดี เหนียงเหนียงจะได้รู้ว่าควร ออกหน้าช่วยท่านอย่างไร ถูกไหมเจ้าคะ ตอนนี้ท่านไปทำให้ใครบาดเจ็บ สถานการณ์ทางฝ่ายท่านเขยรอนเป็นเช่นไร ร้ายแรงหรือไม่ หากไม่ไล่เสี่ยงให้ชัดเจน คนที่จะเสียเวลาก็คือท่าน”

มู่จื่อฟางฟังแล้วก็ลังเลไปชั่วครู่ ในที่สุดถึงกล่าวว่า “...คนที่บาดเจ็บ คือน้องชายสาม”

จบคำของนาง ทั้งห้องก็เงียบงัน

บทที่ 4

มูหยวนอวี่ ได้สติเป็นคนแรก โน้มตัวออกมาจากเก้าอี้เล็กน้อย “ใช่พี่ชายสามของบ้านท่านลุงรองหรือไม่”

เตียนหนิงอ๋องมีพี่น้องทั้งหมดสามคน พี่ชายคนโตเสียชีวิตนานแล้ว คนที่เหลือก็คือคนรอง นายท่านรองมู่ เฟิงกั๋วเจียงจวิน¹ และคนที่สามก็คือเตียนหนิงอ๋อง พี่น้องสองคนต่างก็มีจวนเป็นของตัวเอง เนื่องจากในอดีตเคยมีความแค้นบางอย่าง เวลาปกติจึงไปมาหาสู่กันน้อยมาก ส่วนความแค้นนั้นคืออะไร ดูจากลำดับของเตียนหนิงอ๋องที่เป็นลูกคนสุดท้าย แต่กลับได้สืบทอดตำแหน่งอ๋องนี้ก็สามารถอธิบายเรื่องราวได้อย่างชัดเจนแล้ว

มูจื่อฟางก้มหน้าก้มตาฟังกิริยารับ

มูหยวนอวี่แปลกใจอย่างมาก “พี่หญิงรอง ถ้าอย่างนั้นข้าก็ไม่เข้าใจแล้ว เรื่องของบ้านพี่หญิงรองไปเกี่ยวข้องกับพี่ชายสามได้อย่างไร” แล้วก็ถามต่อด้วยความห่วงใย “พี่ชายสามเป็นอย่างไรบ้าง บาดเจ็บมากหรือไม่”

¹ 奉国将军 เฟิงกั๋วเจียงจวิน หรือแปลตรงตัวว่าแม่ทัพผู้อุทิศตนให้แก่แว่นแคว้น สามารถแบ่งได้เป็น 1. ลำดับศักดิ์ ในยุคราชวงศ์ชิงและหมิง เป็นชื่อตำแหน่งบรรดาศักดิ์ เชื้อพระวงศ์ที่ได้รับบรรดาศักดิ์นี้จะมีทั้งหมดสิบเอ็ดคน แบ่งออกเป็นลำดับหนึ่ง สอง และสาม 2. เป็นชื่อตำแหน่งขุนนาง ในยุคราชวงศ์หมิงคือตำแหน่งขุนนางฝ่ายบู๊ที่มีชื่อตำแหน่ง ทว่าไม่มีภาระงานที่แน่นอน อยู่ในลำดับขั้นที่แปดของสามสิบชั้น

หากนับด้านจำนวนรวมของบุตรชายหญิง จนวนเตียนหนึ่งอ่องจะมีมากกว่าน้อย เห็นมู่หยวนอวี่ขึ้นไปยังมีพี่สาวอีกหกคน นอกจากสองคนที่ยังไม่ทันโตก็ตายไปก่อนแล้ว ก็ยังเหลืออีกสี่คน แต่หากนับกันด้วยจำนวนของบุตรชาย นายท่านรองมู่กลับรุ่งเรื่องมากกว่า มีบุตรชายทั้งหมดสามคน บุตรคนโตและบุตรคนรองต่างก็เติบโตใหญ่จนแต่งงานสร้างครอบครัวเป็นของตัวเองกันหมดแล้ว ทว่ามู่หยวนเม่าบุตรชายคนเล็กสุดกลับเกิดปีเดียวกับมู่หยวนอวี่พอดี ปีนี้เขาเองก็อายุสิบสอง เพียงแต่ว่ามู่หยวนเม่าแก่กว่าสองเดือน

ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องระหว่างนายท่านรองมู่และเตียนหนึ่งอ่องอย่าแยะจนถึงขั้นที่แทบจะมองหน้ากันไม่ติด ทว่าศาลบรรพชนของตระกูลมู่อยู่ในจนวนเตียนหนึ่งอ่อง นายท่านรองมู่จึงจำต้องพาคนในครอบครัวมาเข้าร่วมพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษทุกสิ้นปี ความกังวลระหว่างเด็ก ๆ มักจะน้อยกว่าผู้ใหญ่ การพบปะในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ของทุกปี มู่หยวนอวี่จึงมักไปอยู่กับมู่หยวนเม่า แม้ว่านายท่านรองมู่จะเกลียดชังน้องชายที่แย่งตำแหน่งอ่องไปครองอย่างถึงที่สุด ทว่าเขาคือคนที่มีอายุเกินครึ่งร้อยแล้ว จะอย่างไรก็ไม่สมควรเดือดดาลใส่หลานชายคนเล็ก จึงได้แต่ทำหน้าที่ป่ล่อยให้เด็ก ๆ เล่นด้วยกัน

เล่นด้วยกันมาหลายปี ความสัมพันธ์ระหว่างลูกพี่ลูกน้องอย่างมู่หยวนอวี่และมู่หยวนเม่าจึงนับว่าดีพอสมควร

มู่จื่อฟางบิดผ้าเช็ดหน้า กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาเหมือนกระซิบ “ข้าเองก็ไม่แน่ว่าใจนึก ตอนนั้นนุ่นวัยโกลาหลกันไปหมด เหมือนว่าจะมีข่าวไม่รู้ว่าความคนหนึ่งตีฟลาดไปโดนน้องชายสามหนึ่งที่ ได้ยินเขาร้องว่าเจ็บขา แล้วก็เหมือนว่าหัวจะแตกด้วย ภายหลังคนของเขามาช่วยคุ้มกันแล้วพาตัวไป ข้าไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ แล้วก็รู้ว่าควรทำอะไร ได้เตรียมกลับมาถามความเห็นจากท่านแม่”

มู่หยวนอวี่อับจนคำพูด อนุภรรยาที่สามี่เลี้ยงไว้ข้างนอกไม่เป็นอะไร แต่ลูกพี่ลูกน้องของตัวเองกลับถูกตีหัวแตกก่อน ต่อให้สองบ้านจะบาดหมางกันแค่ไหนก็ยังใช้แซ่ “มู่” ร่วมกัน แต่คราวนี้ละจะอย่างไร

มิน่าเล่าตอนที่พี่หญิงรองของเขาเข้ามาถึงได้ป่ล่อยโฮ่ต่อหน้าคนมากมาย

ขนาดนั้น เกรงว่าครึ่งหนึ่งคงโกรธ ส่วนอีกครึ่งก็คงกลัว หยางเจิงปลุกบ้าน เลี้ยงภรรยาน้อยไว้ข้างนอก หากคนที่เลี้ยงไว้เป็นบุตรสาวตระกูลใหญ่ ลูกอนุภรรยาตระกูลเล็กหรือพวกหญิงคณิกา มู่จื่อฟางบุกไปตีถึงบ้านก็ยิ่งเป็นฝ่ายถูก ตีเกือบตายก็ยังพูดได้แค่ว่าสมควรแล้ว หรือต่อให้ตีจนตาย ด้วยฐานะของมู่จื่อฟางก็ไม่มีทางที่จะทำให้เรื่องสงบไม่ได้ ทว่าทำร้าย มู่หยวนเม่าจนบาดเจ็บ ปัญหาย่อมไม่เล็กลงอีกต่อไป

นายท่านรองมู่กลุ่มใจมาโดยตลอดว่าไม่มีข้ออ้างมาหาเรื่องสร้างความยุ่งยากใจให้แก่เตียนหนึ่งอ่อง ตอนนั้นบุตรชายบาดเจ็บด้วยน้ำมือของบุตรสาวอนุภรรยาของน้องชายตัวเอง ปัญหาคราวนี้จะวนวายแค่นั้น แค่มู่หยวนเม่าคิดว่าก็ยิ่งรู้สึกปวดเศียร ถ้าอย่างนั้นก็อย่าว่าแต่มู่จื่อฟางเลย

นางเป็นเพียงลูกอนุภรรยาคนหนึ่ง เดิมทีก็ไม่มีหน้ามีตาอะไร สำหรับเตียนหนึ่งอ่องอยู่แล้ว อีกทั้งตอนนี้เหลืออีกแค่เดือนกว่าก็จะปีใหม่แล้ว ก่อนหน้าเทศกาลใหญ่ยังหาเรื่องอับมงคลมาให้เตียนหนึ่งอ่อง หากเตียนหนึ่งอ่องรู้เข้า อย่าว่าแต่ให้ออกหน้าแทนนางเลย ละเว้นนางได้ ก็ถือว่าเห็นแก่หน้านางที่เป็นสตรีออกเรือนมากแล้ว

ทว่าพระชายาเตียนหนึ่งอ่องกลับโกรธมาก ไม่ได้โกรธที่มู่หยวนเม่าได้รับบาดเจ็บ แต่พอนึกว่าเมื่อเข้าห้องมามู่จื่อฟางก็ขอร้องให้มู่หยวนเม่าช่วย เรื่องราวในครั้งนี้ แน่หนอนว่าเรื่องที่มู่หยวนเม่าเป็นผู้รับเคราะห์ย่อมมีน้ำหนักอย่างมาก และทุกคนไม่ว่าจะในหรือนอกจวนเตียนหนึ่งอ่องก็มีแค่มู่หยวนเม่าเท่านั้นที่ใจกว้าง ไม่เลือกปฏิบัติต่อผู้คน ยอมเล่นกับคนของจวนนายท่านรองมู่ แล้วก็สามารถพูดกับมู่หยวนเม่าได้

นั่งเด็กโง่เงา!

เรื่องเล็กๆ แค่นี้กลับยังทำให้พลาดได้ แถมยังคิดจะลากอวีเออร์ของนางลงน้ำไปด้วย!

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องตบโต๊ะ ตวาดกร้าว “นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ เจ้าจงเล่ามาให้ชัดเจน หากเจ้ายังพูดจาคลุมเครืออีก ก็ควรต้องเก็บกวาดด้วยตัวเอง ไม่จำเป็นต้องมาร้องทุกข์อยู่ที่นี้ให้รำคาญใจ!”

แม่ใหญ่เดือดดาล มู่จื่อฟางตัวสั่น กลัวจะถูกลากตัวออกไปจริง ๆ จึงไม่พูดจากากามอะไรอีก ยอมเล่าเรื่องทั้งหมดตามความจริงรวดเร็ว

ราวกับหลุดออกจากกระบอกไม้ไผ่²

ที่บ้านเล็กที่หยางเจิงไปพัวพันด้วยก็ไม่ถือว่าเป็นคนนอก นางคือหลานสาวคนหนึ่งของสุหยินรองของนายท่านรองมู่ แซ่ซือ หากนับตามความสัมพันธ์ที่วกไปวนมาแล้ว มู่จื่อฟางก็สามารถเรียกนางว่าญาติผู้หนึ่งได้ ญาติผู้หนึ่งคนนี้โชคไม่ดีนัก แต่งงานได้ไม่นานสามีก็ป่วยตาย ญาติฝ่ายสามีนับว่าพุดง่าย เห็นญาติแซ่ซืออายุยังน้อย ไม่อยากให้นางต้องอยู่เป็นม่ายคาบ้าน จึงยอมปล่อยให้นางกลับครอบครัวเดิม

สุหยินรองมู่คืออนุภรรยา เดิมทีฐานะทางบ้านก็ค่อนข้างธรรมดา บิดาคืออาจารย์ชั้นแปด ตำแหน่งเล็กๆ คนหนึ่งในสำนักหนังสือประจำอำเภอ ญาติแซ่ซือเป็นม่ายกลับมาบ้าน คนที่บ้านช่วยเหลือให้รอบหนึ่ง แต่ด้วยเส้นสายที่มีจำกัด ไม่อาจหาคนที่เหมาะสมเจอ จึงได้แต่มาขอร้องสุหยินรองมู่ สุหยินรองมู่ไม่อาจปฏิเสธคำขอร้องได้ จึงรับญาติแซ่ซือมาพักอยู่ในจวนตัวเองชั่วคราว ประเพณีพื้นบ้านของอวิ้นหนานเปิดกว้างกว่าจังหววนมากนัก การที่ญาติแซ่ซือจะหาสามีใหม่สักคน เดิมทีก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไร เพียงแต่ว่าในเมื่อนางมาอยู่ในจวนมู่แล้วก็เห็นได้ชัดว่าอยากปั้นปายสู่เบื้องบน เป็นม่ายก็ยังต้องแต่งให้คนตระกูลสูงศักดิ์ แต่นั่นกลับไม่ได้ง่ายนัก ญาติแซ่ซืออยู่ในจวนมู่มาสองปีก็ยังไม่สมปรารถนา หรือจะพูดอีกอย่างก็คือถือว่าสมใจนางแล้วครั้งหนึ่ง เพราะมาเกี่ยวพันกับสามีของมู่จื่อฟาง

หยางเจิงก็อดคิดเรื่องผู้หญิงมาหลายครั้งหลายครา เพียงไม่นานมู่จื่อฟางจึงสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ มีสามีแบบนี้ มู่จื่อฟางจึงถือว่ามิประสบความสำเร็จด้านการจับคู่พอสมควร นางไม่ได้ออกฤทธิ์ออกเดชในทันที แต่แอบตรวจสอบดูก่อน โดยหาช่องโหว่จากทิศทางการไหลหายไประหว่างทรัพย์สินสามี เมื่อเจอปัญหาที่หาตัว “นางแพศยา” ผู้นั้นเจอ จากนั้นเตรียมคนจนพร้อมถึงได้บุกไปเอาเรื่อง

ตามคำบอกเล่า จะพูดว่าการเตรียมตัวของมู่จื่อฟางครั้งนี้ไม่ดีพอ ก็ไม่ได้ แต่นางยังพลาดปัญหาเล็กๆ ไปข้อหนึ่ง จนกระทั่งหน้าที่ที่นางพาคนบุกไปตีถึงหน้าประตูบ้านก็ยังไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของ “นางแพศยา” ผู้นั้น

² เป็นคำอุปมา หมายถึงตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อมหรือเก็บงำอำพรางใดๆ

เดิมทีมู่จื่อฟางไม่คิดว่าจะเกิดข้อผิดพลาดอะไร เวลาปกตินั่งแพศยาผู้นั้นไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้น แต่จะมาก็ต่อเมื่อคนทั้งสองลักลอบพบกันนี้ทำให้การสืบข่าวเกิดความยุ่งยากในระดับหนึ่ง มู่จื่อฟางไม่มีความอดทนมากพอที่จะรอตต่อไป จึงตัดสินใจไปตีนั่งแพศยานั่นก่อนแล้วค่อยถามไถ่

บนแผ่นดินอันวันหนานนี้ นอกจากพี่สาวคนโตของนางแล้ว นางยังต้องกลัวใครอีก

ติ! ระบายความแค้นออกไปก่อนค่อยว่ากัน

ดียังไม่ถึงสองทีก็มีเด็กชายคนหนึ่งวิ่งมาจากนอกประตู

นี่ก็คือช่องโหว่ที่ร้ายแรงถึงชีวิตข้อที่สองของมู่จื่อฟาง นางจำมู่หยวนเม่าไม่ได้

พวกผู้ใหญ่บาดหมางกันราวลึกเกินไป น้อยครั้งที่จะไปมาหาสู่กันนับรวมๆ แล้วมู่จื่อฟางเคยได้เจอมู่หยวนเม่าแค่สองครั้ง และยังเป็นตอนที่มู่หยวนเม่ายังเด็กด้วย ภายหลังมู่จื่อฟางออกเรือนไป พิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษของครอบครัวเดิมไม่เกี่ยวข้องกับนาง นางไม่อาจเข้าร่วม จึงไม่เจอมู่หยวนเม่าอีก

ส่วนเรื่องการไปมาหาสู่กันเป็นการส่วนตัวนั้น หลังจากทีนายท่านรองมู่สูญเสียสิทธิ์ในการสืบทอดตำแหน่งจวินอ่อง และกลับมาด้วยตำแหน่งเฟิงกั๋วเจียงจวินซึ่งเป็นตำแหน่งที่อยู่ว่างเสียเป็นส่วนใหญ่ ฟังดูเหมือนมากบาร์มี แต่แท้จริงแล้วกลับไม่มีอำนาจในมือแม้แต่ด้อย มู่จื่อฟางคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่ต้องสิ้นเปลืองแรงใจไปแยแส จึงมองท่านลุงผู้นี้เป็นดังคนแปลกหน้า

ตอนที่มู่หยวนเม่าเผยกาย เขาสวมชุดธรรมดาทั่วไป ส่วนหยางเจิงก็เอาแต่ปกป้องญาติแซ่ชื่อไม่ให้โดนตี คนที่มู่จื่อฟางพาไปไม่กล้าแตะต้องนายผู้ชาย เห็นว่ามู่หยวนเม่าโผล่มาเลยคิดว่าเขาเป็นบ่าวรับใช้ของเรือนนอก จึงย้ายเป้าหมายไประบายแค้นใส่เขาชั่วคราว ล้อมตัวคนได้ก็ขัดเคืองที่

เหตุการณ์จับข้อมือสับสนอหล่ม่าน รอนคนของมู่หยวนเม่าเบียดกลุ่มคนที่มุงอยู่นอกประตูเข้าไปได้ มู่หยวนเม่าก็โดนพัดไปแล้วหลายที

บาดแผลสองแห่งที่มู่จื่อฟางพูดถึงคือส่วนที่นางเห็น ส่วนที่ไม่เห็นก็ไม่ว่ายังมีอีกหรือไม่ ตอนออกจากบ้านคุณชายน้อยยังดี ๆ อยู่ แต่ถูก

คนซ่อมหัวแตกจนต้องหามกลับบ้าน ไม่ต้องสนว่าสาเหตุคืออะไร ยังไงผู้ติดตามก็หนีไม่พ้นโทษโบย คนเหล่านั้นไหนเลยจะกล้าชักช้า พอแย่งตัวมู่หยวนเข้ามาได้ก็วิ่งตะเบ็งจากไปทันที

มู่จื่อฟางมารู้ว่าตัวเองตีใครก็เพราะถามเอาจากปากของญาติแซ่ซือในภายหลัง

การถามครั้งนี้ ทำให้นางรู้ทันทีว่าแย่นั่นแล้ว จึงไม่กล้าถ่วงเวลารีบเผ่นกลับครอบครัวเดิมเพื่อร้องทุกข์พร้อมกับขอความช่วยเหลือไปพร้อม ๆ กัน

ไปหาเมืองซูหยินมารดาแท้ๆ คงไม่มีประโยชน์ ทำร้ายลูกชายบ้านอื่น ผลักอนุภรรยาให้ออกหน้าไปตัดสิน แค้นนี้มีแต่จะยิ่งลึกล้ำ

“...ฮือๆ ท่านแม่ ข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ใครจะรู้ว่าน้องชายสามจะไปโผล่ที่นั่น”

“เอาเถอะ หยุตร้องได้แล้ว เจ้าไม่เหนื่อย ข้าที่ฟังเจ้าร้องไห้กลับเหนื่อยแล้ว”

เมื่อรู้ต้นสายปลายเหตุอย่างชัดเจน พระชายาเตียนหนิงอ๋องกลับสงบอารมณ์ลงได้ ญาติฝ่ายครอบครัวเดิมของซูหยินรองมู่ทำตัวเป็นมือที่สาม ลักลอบมีความสัมพันธ์กับสามีของผู้อื่น จะผิดก็ไม่ได้ผิดที่ฝ่ายเดียว หากนายท่านรองมู่จะเอาเรื่อง จวนเตียนหนิงอ๋องก็มีข้อแก้ตัวแค่ต้องถกเถียงกันเท่านั้น ไม่ได้มีเรื่องใหญ่อะไรให้ต้องกังวล

“เขยรอรู้อยู่แล้วพูดว่าอย่างไรบ้าง”

“เจ้าคนใจดำผู้นั้น!” พอถูกถามเรื่องนี้ ความขลาดกลัวของมู่จื่อฟางก็หายไปสิ้น ใบหน้าพลันแดงก่ำด้วยความโกรธเคือง “เขาไม่สนความลำบากใจของข้า กลับยังยืนยันว่าจะพานังแพศยานั้นกลับบ้าน บอกว่าจะใช้สิ่งนี้ขูดเซยให้ทางบ้านของท่านลุงรอง ฤย! บาดแผลของน้องชายสามข้าเป็นคนทำคนเดียวหรือไง หากไม่เป็นเพราะนังแพศยาผู้นี้ไร้ยางอาย เรื่องครั้งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร!”

ด่าสามีเสร็จแล้วก็หันมาหา มู่หยวนอวี “น้องเล็ก พี่รองไม่เคยขออะไรเจ้า แต่ครั้งนี้อับจนหนทางจริงๆ พี่เขยรองของเจ้าเหลวไหลเกินไป เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วยังเอาแต่เป็นท่วงนังแพศยานั้น...”

สีหน้าของพระชายาเตียนหนิงอ่องเย็นชาในฉบับปล้น สวีหมัวหมัวจึงรีบเปิดปากตัดบทนาง “คุณหนูรอง ฟ้ามืดแล้ว เมื่งูฮยินรู้ว่าท่านกลับมาต้องเป็นห่วงท่านแน่ ท่านเองควรจะไปพบนางได้แล้ว”

เห็นวารีมีปากของมู่จื่อฟางขยับคล้ายไม่ยินยอม สวีหมัวหมัวจึงเพิ่มระดับน้ำเสียงพูดอีกหนึ่งประโยค “อีกอย่าง เพื่อฟังเรื่องของท่าน มื้อเย็นของเหนียงเหนียงก็ต้องล่าช้าออกไป ตอนนี้อย่างไม่ได้กินอะไรเลย”

“...ก็ได้”

ในที่สุดมู่จื่อฟางก็ลุกขึ้นยืนอย่างไม่ใคร่จะเต็มใจนัก นางเป็นบุตรสาวของอนุกรรยาจึงรู้จักสังเกตสีหน้าผู้คน รู้ว่าไม่ว่าอย่างไรคืนนี้คงไม่ได้ข้อสรุป จึงยอบตัวคารวะอย่างเชื่องช้า “ทำให้ท่านแม่กินอาหารเย็นล่าช้าเป็นเพราะลูกอกตัญญู พรุ่งนี้เช้าข้าค่อยมาคารวะทักทายท่านแม่ใหม่อีกครั้ง”

พระชายาเตียนหนิงอ่องส่ายหน้า “พรุ่งนี้ยังไม่ต้องมาพบข้า ไปคารวะท่านพ่อของเจ้าก่อน บอกเล่าความผิดครั้งนี้ให้เขาทราบอย่างชัดเจน ถ้ามท่านอ่องก่อนว่ามีความเห็นอย่างไร เรื่องอื่นไว้ค่อยพูดกัน”

มู่จื่อฟางหรือจะกล้าไป พอได้ยินประโยคนี้ก็ถึงกับหน้าถอดสี “ท่านแม่...!”

พระชายาเตียนหนิงอ่องไม่สะทกสะท้าน “เจ้าล่วงเกินคนบ้านญาติไม่ควรไปยอมรับผิดต่อท่านอ่องด้วยตัวเองหรือจะว่าไปแล้วสาเหตุล้วนเป็นเพราะเจ้าบ่มบ่ามไม่รอบคอบ หากเวลาปกติหัดช่างสังเกตเสียบ้างก็คงไม่ถึงขั้นตีเฆมาเกอเออร์ไปด้วย เอาเถอะ เจ้าไปซะ!”

มู่จื่อฟางถูกตำหนิก็ได้แต่นั่งเงียบ

ประเด็นของเรื่องนี้อยู่ที่นางจำมูหยวนมาได้ ทำให้แล้วนางจะยอมปล่อยให้พวกบ่าวตีเขาคาตาตัวเองจนเป็นเหตุให้เรื่องซึ่งเดิมทีนางเป็นฝ่ายถูกลีบส่วน ถูกลดทอนจนเหลือแค่ทำส่วนอย่างนั้นหรือ

ไม่อาจพูดอะไรได้อีก ได้แต่รับคำตำหนิแล้วบอกลาจากไป

พระชายาเตียนหนิงอ่องหันไปสั่งความให้คนจัดเตรียมอาหาร เหล่าสาวใช้จึงลงมือทันที ส่วนมูหยวนอวี่นั้นขยับมาใกล้พระชายาเตียนหนิงอ่อง “ท่านแม่ พรุ่งนี้ข้าอยากจะไปเยี่ยมพี่ชายสามสักหน่อย”

พระชายาเตียนหนิงอ่องไม่เห็นด้วย เอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อวีเออร์ ข้อแรก เจ้ายังเด็ก เรื่องนี้ไม่สะดวกให้ยื่นมือเข้าแทรก ข้อสอง เจ้าไปเยี่ยมแม่เกอเออร์ตอนนี้ เกรงว่าคนของจวนนั้นคงพาลโกรธเจ้าไปด้วย เจ้าคิดจะไกลเกลี่ยให้ เป็นเรื่องยากเกิน จะไปเสียเที่ยวซะเปล่าๆ ข้อสาม พี่หญิงรองของเจ้าความคิดตื่นเต้น นางไม่ไปมาหาสู่กับจวนนั้น ยังพอทำเนา แต่เรื่องที่ควรรู้กลับไม่ใส่ใจ เป็นเหตุให้ทำเรื่องน่าหัวเราะเยาะ อย่างการเห็นญาติพี่น้องเป็นบ่าวรับใช้ ตามความเห็นข้า ปัญหาของนาง ในครั้งนี้ล้วนเป็นเพราะนางหาเรื่องใส่ตัว เจ้าไม่จำเป็นต้องลำบากเพื่อช่วยเหลือนาง”

แม้นางจะพูดว่าลูกชายยังเล็ก แต่กลับไม่ปิดบังเพราะเห็นว่าเขาเป็นเด็ก อธิบายให้เขาฟังเป็นข้อๆ ด้วยความอดทน

หมู่หยวนอวีตั้งใจฟังจนจบแล้วจึงคลี่ยิ้ม “ท่านแม่ ข้าทราบ ข้าไปเยี่ยมไม่เกี่ยวอะไรกับพี่หญิงรอง แค่เป็นห่วงพี่ชายสาม เวลาปกติ ข้ากับพี่ชายสามเล่นด้วยกันอย่างสนิทสนม ตอนนี้รู้ว่าเขาได้รับบาดเจ็บ ข้ากลับไม่ไปดูดาดูดีเขาเพียงเพราะกลัวสีหน้าของท่านล่งรอง เท่ากับว่าการที่พวกเราติดต่อกันมานั้นเสียเปล่า ในใจพี่ชายสามจะไม่ตำหนิข้า แยะหรือ ต่อให้เขาไม่ตำหนิข้า วันหน้าข้าเองก็คงไม่มีหน้าไปพบเขาอีกแล้ว”

แล้วจึงกล่าวอีกว่า “ท่านแม่วางใจเถอะ ข้าจะไม่ไปขอร้องแทนพี่หญิงรอง เพียงแค่เอาของขวัญบางส่วนไปเยี่ยมพี่ชายสามเท่านั้น อย่างมากที่สุด ก็แค่ช่วยสืบข่าวให้ท่านแม่ ดูว่าท่านล่งรองกับท่านป้ารองโกรธถึงขั้นไหน พอท่านแม่ทราบแล้วจะได้รับมือถูก”

สวี่หม่วหม่วคือผู้เฒ่าที่ติดตามอยู่ข้างกายพระชายาเตียนหนึ่งอ๋อง เรื่องเล็กๆ อย่างการจัดสำรับอาหารนี้ นางไม่ต้องลงมือเอง จึงยืนอยู่ข้างกายพระชายาเตียนหนึ่งอ๋อง เวลานี้เลยเอ่ยกลั้วยิ้ม “ดูเกอเออร์ของพวกเราสิ เจ้าคะ ทั้งรู้หนักเบา ทั้งมีน้ำใจ แถมยังกตัญญูต่อหนึ่งหนึ่งเนียง เด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดคนอื่นก็ไม่แน่ว่าจะคิดได้อย่างรอบคอบเช่นนี้ เหนึ่งเนียงเนียงยังมีอะไรให้ไม่วางใจอีกล่ะเจ้าคะ”

หมู่หยวนอวียิ้มจนดวงตาโค้งลง “หม่วหม่วชมคนเก่งเกินไปแล้ว ข้าร้ายกาจขนาดนั้นเสียที่ไหน”

สวี่หม่วหม่วจุปากพูด “ยังจะถ่อมตัวอีก เกอเออร์ร้ายกาจจริงๆ

นะเจ้าคะ”

มูหยวนอวีร์รับไม่ไหว ใบหน้าร้อนฉ่ำเล็กน้อย ได้แต่ลอบถอนใจเฮ้อ เรื่องเล็กน้อยแค่นี้น่าแปลกใจตรงไหนกัน เดิมที“เขา” ก็เป็นผู้ใหญ่อยู่แล้วนี่นา

จงใจว่าฝันว่ากลายเป็นผีเสื้อ³ ผันตื้นหนึ่งนับร้อยนับพันปี ไม่รู้ว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดเท็จ โลกพลิกคว่ำคะมำหาย นางเคยเป็นเด็กแล้วเติบโตมาหนึ่งรอบ เมื่อผ่านความมึนงงและหวาดกลัวในตอนแรกมาได้แล้ว นางกลับไม่รังเกียจ ไหนๆก็มาแล้ว แค่อยูอย่างสงบก็พอ

มีชีวิตอยู่ที่ไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ

อยู่ในตระกูลเศรษฐีชั้นสูง เปี่ยมเกียรติศักดิ์มากบารมี บุตรชายโอรสผู้ถูกห้อมล้อมดูแลเสมือนไข่มุกล้ำค่า ความรุ่งเรืองและร่ำรวยชั่วชีวิต ถูกกำหนดไว้เรียบร้อยตั้งแต่นาทีที่ลืมตามาดูโลก การข้ามมิตินี้จึงไม่อาจพูดได้ว่าแย่

ความเสียดายเล็กๆ เพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางความสมบูรณ์แบบก็คือ บุตรชายโอรสอย่างนางขาดชิ้นส่วนอย่างหนึ่งไป

คิดแล้วมูหยวนอวีร์ก็อดถอนหายใจในใจอีกไม่ได้ เฮ้อ ต่างก็บอกกันว่าตระกูลเศรษฐีนั้นรวยวายเป็น... รวยจริงๆ นั่นแหละ

พระชายาเตียนหนึ่งอ่องกลับชอบใจในคำยกย่อน้อย่างมาก มองบุตรชายอย่างเอ็นดูและภาคภูมิใจ ปัญหาเล็กน้อยที่บุตรสาวอนุภรรยา นำมาให้ถูกปิดกวาดทิ้งไม่มีเหลือ ไม่เก็บเอามาใส่ใจอีกต่อไป นางเอ่ยยิ้มๆ ว่า “ก็ได้ๆ ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจเจ้า เพียงแต่วันนี้เจ้าเพิ่งไปอยู่ตั้งมาพรงื้ออย่าซี้ม้ออีกเลย นั่งรถม้าไปช้าๆ ดึกว่า ย่าและของบำรุงที่จะเอาไปเยี่ยม ข้าจะช่วยเตรียมให้เจ้าเอง เจ้าไม่ต้องกังวลกับเรื่องพวกนี้ แค่มักผ่อนให้ดี นอนหลับให้มาก”

มูหยวนอวีร์ได้สติก็รีบกล่าวว่า “ขอรับ ขอบคุณท่านแม่”

³ เป็นสำนวนซึ่งสะท้อนแนวคิดทางปรัชญา มีที่มาจากการที่จงใจ (จงจื่อ) นอนหลับฝันว่าตนกลายเป็นผีเสื้อ เมื่อตื่นขึ้นมาก็พบว่าตนยังอยู่ในร่างมนุษย์ จึงเกิดความสงสัยว่าแท้ที่จริงแล้วตัวตนในตอนนั้นคือจงใจคนที่หลับฝันว่ากลายเป็นผีเสื้อ หรือว่าเป็นผีเสื้อที่หลับฝันแล้วกลายเป็นจงใจ มักใช้กล่าวถึงความไม่แน่นอนในชีวิตมนุษย์

บทที่ 5

นางข้ามมิติ มาตอนที่เด็กคนนี้อายุห้าขวบ

ตอนที่นางเพิ่งมาถึง เด็กคนนี้ก็กำลังมีไข้สูง พระชยาเตียนหนึ่งอ่องนั่งหลังน้ำตาอยู่ข้างเตียง สวีหมัวหมัวก็ร้องไห้ ปากพรว้าพูดว่า “ชื่อจื่อช่างชะตาอันหด”

นางนึกว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่เข้ามาอยู่ในร่างผู้ชาย

ในฐานะเด็กกำพร้า นางไม่มีคนให้หวังพะวง คิดตกได้กับทุกเรื่อง กลัดกลุ้มเป็นกังวลอยู่ได้ไม่นานก็ปลอบใจตัวเองได้ ขนาดโลกยังเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนเพศอีกอย่างจะเป็นอะไรไป มีโอกาสได้ลิ้มรสความรู้สึกใหม่ของชีวิตก็ไม่มีอะไรที่ไม่ดี

ท่ามกลางดึกของคืนวันนั้น เมื่อไข้สูงลดลง สติกลับคืนมา นางดื่มยามากเกินไปจึงปวดท้องน้อย สาวใช้คนสนิทพาไปปลดทุกข์ พอถอดกางเกงตัวบางลง นางก็รู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติ

แม้ว่านางจะไม่เคยเป็นผู้ชายมาก่อน ไม่รู้ว่าเมื่อเปลี่ยนชุดที่สวมใส่จะให้ความรู้สึกแบบใด แต่กลับมีประสบการณ์ในการเป็นผู้หญิงดีเยี่ยม

นี่...ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรแตกต่างเลยนะ

นางพยายามก้มหน้าลงมอง ก็ไม่มีอะไรแตกต่างจริงๆ!

...

ปัญหาค่อนข้างซับซ้อน

ที่แท้ก็คือหญิงปลอมเป็นชาย

แบบนี้สู้ข้ามมิติมาเข้าร่างผู้ชายยังจะดีกว่า

นางอายุน้อย ไม่มีใครระแวงระวังนางนัก เมื่อสังเกตการณ์อยู่ระยะ
เวลาหนึ่ง ในที่สุดก็เข้าใจว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร

นี่ไม่ใช่ความใจกล้าบ้าบิ่นของพระชายาเตียนหนึ่งฮ่องผู้เป็นมารดา
ของนางคนเดียว แต่นี่คือความคิดของเจ้านายผู้สูงศักดิ์ที่สุดในจวนแห่งนี้
คือแผนการของเตียนหนึ่งฮ่อง

เดิมทีสถานการณ์วันที่นางถือกำเนิดค่อนข้างจะพิเศษ เตียนหนึ่งฮ่อง
ขึ้นเขาไปล่าสัตว์ แต่ถูกลอบสังหาร เกือบจะเอาชีวิตไม่รอด แม้ว่าโชคดี
ได้หลี่ฮุยบุตรสาวขุนนางที่ทำผิดถูกเนรเทศมาอยู่ชายแดนได้ผ่านทาง
มาช่วยชีวิตและนำตัวไปซ่อนไว้ ทว่ารององค์รักษ์ของจวนเตียนหนึ่งฮ่อง
ไปพบและคุมครองส่งกลับมารักษาที่จวนฮ่อง เนื่องด้วยบาดเจ็บสาหัส
เกินไป วนเวียนนอนอยู่บนด้านความเป็นความตายหลายวัน ไม่อาจหลุดพ้น
จากอันตรายได้เลยทีเดียว

และตอนนั้นเตียนหนึ่งฮ่องก็มีบุตรสาวอยู่เพียงสี่คน ไม่มีบุตรชาย

หากเตียนหนึ่งฮ่องไม่หายดี ผู้สืบทอดตำแหน่งฮ่องต้องกลับไปเป็น
ของสายสกุลนายท่านรองมู่เท่านั้น

เตียนหนึ่งฮ่องทุ่มเทสุดชีวิตเพื่อช่วงชิงตำแหน่งนี้มา ยอมแต่งสตรี
ชาวไป๋อี้เป็นภรรยาเอกโดยไม่เสียตาย ซ้ำยังแตกหักกับพี่น้อง ทุ่มเทไป
มากขนาดนี้ แต่ทุกสิ่งที่ทำมาอาจเป็นดังกระแสน้ำที่ไหลหายไปสิ้น เขาจะ
ยอมได้อย่างไร

หากต้องยกตำแหน่งฮ่องให้นายท่านรองมู่จริง ๆ เตียนหนึ่งฮ่องคง
ตายตาไม่หลับ

แถบตะวันตกเฉียงใต้อยู่ห่างจากใจกลางมามาก พลาณภาพสวรรค์
แผ่ปกคลุมมาอย่างมีขีดจำกัด ดังนั้นคนจึงใจกล้า ขณะเดียวกันกับที่
เตียนหนึ่งฮ่องตื่นนอนอยู่บนเส้นด้ายแห่งความตาย เขาก็ได้ตัดสินใจที่จะ
เลี้ยงบุตรสาวคนที่เจ็ดให้เป็น “บุตรชายคนแรก”

เพราะต้องปิดปากคน ระหว่างนี้เกิดเหตุการณ์นองเลือดมากเท่าไร
ไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความ สรุปคือเตียนหนึ่งฮ่องมีอำนาจที่แน่นอนในถิ่น

ของตัวเอง ต่อให้ใกล้ตายก็ต้องทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ

หลังจากนั้นภายใต้ความร่วมมือของหมอทั่วทั้งแถบตะวันตกเฉียงใต้ เตียนหนึ่งอ๋องแย่งชิงชีวิตกลับมาจากมือพญายมได้สำเร็จ ทว่าร่างกายเสียหายอย่างใหญ่หลวง โรคเกาต์เป็นๆ หายๆ ติดต่อกันอยู่หลายปี แล้วก็เพราะอ่อนแอเกินไป หมอจึงยังกำชับเป็นนัยว่า หากยังไม่หายดี ทางที่ดีที่สุดคือไม่ควรใกล้ชิดกับสตรี

ตอนนั้นเตียนหนึ่งอ๋องอายุสี่สิบแล้ว คิดว่าขนาดตอนที่ร่างกายตกต่ำๆ ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จในการมีบุตรชายสักคน ตอนนี้เข้าใกล้สตรีไม่ได้ก็ยังไม่ต้องคิดเลย อีกทั้งมือสังหารที่ลอบสังหารเขาก็กังจับตัวไม่ได้ จึงประหนึ่งมีเข็มแทงหลังอยู่ตลอดเวลา และเขาเองก็ไม่อาจเก็บตัวอยู่ในเจว่นอ๋องไปได้ตลอด สักวันก็ต้องออกไป หากวันใดถูกลอบสังหารอีกครั้ง ต่อให้ไม่ร้ายแรงเกือบตายเหมือนคราวก่อน แต่เบื้องหลังเขาได้รับความเสียหายไปแล้ว ก็ไม่แน่ว่าจะไปจะโชคดียิ่งกว่าเดิมได้อีกครั้ง

สมมุติว่าเขาไม่มี “บุตรชาย” ตัวน้อยที่ยังไม่หย่านม นอกจากนี้ทั้งเจว่นยังมีแต่สตรีและคนชรา จะเอาอะไรไปขัดข้อกับตระกูลของพี่ชายที่มีคนเต็มบ้าน

คนป่วยฟุ้งซ่านง่าย ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เตียนหนึ่งอ๋องรู้สึกว่ามี “บุตรชาย” แค่คนเดียวยังไม่อาจรับประกันความปลอดภัยได้ดีพอ ดังนั้นพอมีผู้หญิงน้อยอายุครบสี่ขวบ เขาเห็นว่าเด็กตัวน้อยๆ อวบๆ คล้ายจะเลี้ยงรอดจึงขอให้ทางราชสำนักแต่งตั้งผู้หญิงน้อยนี้เป็นเชื้อจื่อ กำหนดตำแหน่งผู้สืบทอดไว้อย่างเป็นทางการ

...

สำหรับผู้หญิงน้อยที่ถูกคนกำหนดเพศให้แล้ว การที่ฐานะ “เชื้อจื่อ” ของนางได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการจากราชสำนักถือว่าเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่ง

หากไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเชื้อจื่อ เช่นนั้นแล้วไม่ว่านางจะเป็นชายหรือหญิงล้วนไม่สำคัญ เตียนหนึ่งอ๋องอยากจะเลี้ยงบุตรสาวให้เป็นบุตรชายใครจะห้ามได้ อย่างมากที่สุดเรื่องการแต่งงานในอนาคตของนางก็คงลำบากหน่อยเท่านั้น การเป็นบุตรสาวของเจว่นอ๋อง ขอแค่อยากแต่งงาน จะอย่างไร

ก็ต้องหาคนมาแต่งตัวได้ ไม่ถือว่าเป็นปัญหาอะไร

หว่าการได้รับยศกลับต่างออกไป เมื่อเกี่ยวพันกับการหมั้นเวียนเปลี่ยนตำแหน่งบรรดาศักดิ์ในราชสำนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่ยังเป็นบรรดาศักดิ์ของจวีน้องต่างแซ่อันสูงส่งที่หลงเหลืออยู่เพียงตำแหน่งเดียวในราชสำนัก หากเรื่องนี้ถูกเปิดโปง แก้วในสิบส่วนคือนางต้องตายอย่างแน่นอน

ผู้หญิงคนใหม่เป็นทุกข์กับเรื่องนี้อยู่พักใหญ่

เป็นทุกข์ไปเป็นทุกข์มา นางก็เปลี่ยนมาเป็นไม่ยินดียินร้าย เพราะนี่เป็นเรื่องที่ถูกกำหนดไว้ก่อนที่จะข้ามมิติมาถึง เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ กังวลไปก็ไร้ประโยชน์ เอาแต่หวาดผวายุ่งอย่างนี้ทั้งวัน ยังไม่ทันที่ราชสำนักจะค้นพบ นางก็คงทำให้ตัวเองตกใจตายไปเสียก่อน

คำชมยวดยินยดที่ส่วห่มห่มมีให้นางล้วนเป็นเพียงถ้อยคำที่สวยหรูเท่านั้น อันที่จริงนางรู้สึกว่หากตัวเองจะมีข้อดีอะไรที่ได้เปรียบคนอื่นจริง ๆ ก็คงเป็นความใจกว้าง

วันเวลาที่เหมือนมีมิติแขวนอยู่เหนือศีรษะ นางฝันใ้ใช้ชีวิตให้ผ่านไปอย่างมีรสชาติ ภายใต้การปกป้องของพระชายาเตียนหนึ่งอ่อง มารดาผู้เมตตาที่ได้มาเปล่า ๆ ได้เรียนรู้ที่นี่ก็ถ้าว่านางนั่งอยู่ในตำแหน่งซึ่งจ้อที่อันตรายนี้ได้มันคงพอสมควร

พรบิตาเดียวเวลาที่ผ่านไปแล้วเจ็ดปี นางปรับตัวเข้ากับชีวิตใหม่นี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เนื่องจากตัดสินใจแล้วว่าพรุ่งนี้จะไปเยี่ยมผู้หญิงคนเฒ่า หลังรับประทานอาหารเย็นเสร็จ พระชายาเตียนหนึ่งอ่องจึงเร่งให้นางกลับไปพักผ่อน

ก่อนจะอายุสิบขวบ ผู้หญิงคนเฒ่าอาศัยอยู่ในเรือนเดียวกับพระชายาเตียนหนึ่งอ่องมาโดยตลอด เมื่อสองปีก่อนนางโตแล้วจึงถูกแยกให้ไปพักในเรือนหลังเล็กของตัวเอง

แม้จะแยกเรือนออกไป แต่เรือนเล็กของนางก็อยู่ใกล้กับเรือนทรงเจ้งมาก เดินออกจากสวนดอกไม้เล็ก ๆ ที่สร้างเพิ่มขึ้นมาภายหลังสุดของเรือนทรงเจ้ง แล้วลอดผ่านเส้นทางที่มีต้นไม้เรียงรายก็มาถึงเรือนเพิงชิง

ของนางแล้ว

ชื่อนี้ผู้หญิงน้อยเป็นคนตั้งด้วยตัวเอง ความหมายแฝงก็คือไม่ว่ากาลเวลาจะหมุนย้อนกลับอย่างไร ดาราตาดำบนท้องฟ้าเหนือศีรษะก็ยังคงเปล่งประกายพร่างพรว ไม่แปรเปลี่ยนตลอดกาล

การเคลื่อนที่ของแสงจำเป็นต้องใช้เวลาหลายปี หลายสิบปี หลายร้อยปี หรือพันปีก็ล้วนเป็นไปได้ ไม่แน่ว่าแสงดาวบางดวงที่นางมองเห็นในยุคปัจจุบันนั้นอาจจะเป็นแสงที่ส่องสะท้อนไปจากยุคนั้นก็ได้

พอคิดเช่นนั้น บางครั้งที่ดื่มน้ำมากเกินไปจนสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก ความรู้สึกเดียวดายที่ต้องจากบ้านพลัดถิ่นฝังตรึงลึกลงในกระดูกซึ่งถ้าถมเข้าใส่ในเลี้ยววินาทีก็คล้ายจะถูกข่มทับลงไปได้

...ต่อให้นางจะใจกว้างแค่ไหน แต่ชีวิตที่ต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ก็ย่อมต้องมีช่วงเวลาของความผิดหวังและกลัดกลุ้มอย่างเลี่ยงไม่ได้

บ่าวรับใช้ในเรือนหญิงมีอยู่ไม่มาก หากจะดูตามฐานะและตำแหน่งของผู้หยวนอวี้แล้วก็เรียกได้ว่าน้อยจนผิดปกติ มีจางหมั้วหมั้วเป็นผู้ควบคุมดูแลงานทั้งหมด ในห้องมีสาวใช้ใหญ่สี่คนคอยรับใช้ใกล้ชิด นอกห้องมีสาวใช้ขึ้นสองสี่คนที่ทำงานเล็กๆ น้อยๆ รอให้เรียกใช้ นอกจากนั้นก็ไม่มีแล้ว

ถามว่าพอใช้หรือไม่ ก็พอใช้ ผู้ใหญ่รวมกันเก้าคนคอยดูแลการกินอยู่ของเด็กคนหนึ่ง จะอย่างไรก็สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง ทว่าตระกูลอันดับหนึ่งอย่างจวนเตียนหนึ่งอ๋องที่เป็นรองแค่เชื้อพระวงศ์ แน่แน่นอนว่าย่อมไม่อาจใช้คำว่า“พอใช้”มาวัดระดับในเวลาปกติได้ เพราะพวกเขาให้ความสำคัญกับความมีหน้ามีตา

หากพูดถึงเรื่องนี้ ผู้หยวนอวี้ยังเทียบกับพี่สาวทั้งหลายของนางซึ่งเป็นบุตรอนุภรรยาเมื่อครั้งยังอยู่ในจวนไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

นี่ผิดปกติจากหลักทั่วไปอยู่มาก

ทว่าทั้งเตียนหนึ่งอ๋องและพระชายาเตียนหนึ่งอ๋องต่างก็ต้องการเช่นนั้น ต่อให้จะผิดหลักมากแค่ไหนก็ไม่สำคัญ เพราะพวกเขาถือกฎเกณฑ์ของจวนอ๋องแห่งนี้

ไม่มีใครกล้าขอให้พวกเขาอธิบาย เมิ่งและหลิวสองสตรีต่างก็พยายามประจบเอาใจ เคยขอร้องต่อหน้าเตียนหนึ่งอ่องหนึ่งครั้งก็ลั่นถูกเตียนหนึ่งอ่องชักสีหน้าใส่ กล่าวอย่างชัดเจนว่า “ห้ามใครสอดปากเรื่องของเรihenhengxing” นับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกคนก็รู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร

บางทีคงกลัวว่ามากคนย่อมมากความ คนนอกอาจสอดมือเข้ามา ก้าว่ายไต่ง่ายกระมัง

เหล่านักรู้ผู้แกร่งกล้าของจวนเฟิงกั๋วเจียงจวินต่างก็จับจ้องพร้อมตะครุบอยู่

ตอนที่ยังไม่มีมู่หยวนอวี่ เวลาอยู่ข้างนอกนายท่านรองมู่คอยเยาะเย้ยที่เตียนหนึ่งอ่องไม่มีผู้สืบทอดอยู่หลายครั้ง

คนของเรihenhengxingอาจจะน้อยไปหน่อย แต่ด้วยความสูงศักดิ์ของมู่หยวนอวี่ เดิมทีก็ไม่จำเป็นต้องแสดงอำนาจต่อหน้าบ่าวรับใช้อยู่แล้ว ข้างกายเขามีคนน้อยแต่ได้คุณภาพกลับถือเป็นเรื่องดี

นี่คือข้อได้เปรียบของผู้สูงศักดิ์ หากเป็นเรื่องที่เขาไม่อยากจะอธิบาย ก็ไม่ต้องอธิบาย คนเบื้องล่างต้องพยายามคาดเดาสาเหตุในการกระทำของเขากันเอาเอง แล้วจากนั้นก็ต้องพยายามทำความเข้าใจให้ได้

ด้วยเหตุนี้ความลับเรื่องเพศของมู่หยวนอวี่จึงถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด คนในจวนที่รู้เพศที่แท้จริงของนาง นอกจากเตียนหนึ่งอ่องและพระชายาเตียนหนึ่งอ่องแล้วก็มีแค่คนสนิทที่รับใช้ใกล้ชิดอีกแค่ไม่กี่คนเท่านั้น ชีวิตของคนเหล่านี้ไม่เพียงแต่ขึ้นอยู่กับความคิดของคู่สามีภรรยาเตียนหนึ่งอ่อง แม้แต่ชีวิตคนในตระกูลของพวกเขาที่ล้วนอยู่ในกำมือคนทั้งคู่

ยกตัวอย่างเช่นสาวใช้ใหญ่สี่คนที่รับใช้ใกล้ชิดมู่หยวนอวี่ในเรihenhengxing เดิมทีพวกนางก็เป็นบุตรสาวโทนของครอบครัวเผ่าเหมียวกลางภูเขาเล็ก แรกเริ่มที่พระชายาเตียนหนึ่งอ่องได้ตัวมา พวกนางต่างก็ไม่สามารถพูดภาษาฮั่น ไม่รู้ตัวอักษรฮั่น ไม่เคยมีความสัมพันธ์กับคนที่อยู่ดินเขาแม่น้ำน้อย ประหนึ่งกระดาดเป่าสีแผ่นที่ลั่นขึ้นอยู่กับการขึ้นนำของพระชายาเตียนหนึ่งอ่อง ส่วนพ่อแม่และคนในตระกูลของพวกนางก็ยังคงอยู่ในภูเขาเล็ก รักษากฎเกณฑ์ของตระกูลพวกนางที่ว่า ปิดกั้น

จากโลกภายนอกเหมือนดังคนในดินแดนธารดอกท้อไม่พบปะชาวประมงจากอุ๋หลิง¹อย่างเคร่งครัด พวกเขาไม่เพียงแต่ไม่แสวงหาโลกภายนอก ทั้งยังต่อต้านอย่างมาก การเปลี่ยนแปลงหนึ่งเดียวของสี่ตระกูลนี้มีแค่ ยอมสละบุตรสาวหนึ่งคน ในฐานะของตระกูลในเผ่าจึงสูงขึ้นอีกเล็กน้อยเท่านั้น สาวใช้สี่คนที่เปิ่นเซินนี้ยอมเชื่อถือได้มาก คนนอกคิดจะซื้อตัวพวกนางก็ยากที่จะหาช่องทางลงมือ

ส่วนจางหมั้วหมั้วนั้นคือคนเก่าแก่ที่อยู่ข้างกายพระชายาเตียนหนึ่งอ๋อง มาหลายสิบปี เป็นคนเฝ้าเดียวกับพระชายาเตียนหนึ่งอ๋อง ภูมิหลังน่าเชื่อถือยิ่งกว่าสาวใช้เหล่านั้น เห็นมู่หยวนอวี๋คลอດมากับตาตัวเอง ตอนที่มู่หยวนอวี๋ยังถูกลี้นอยู่ในเรือนทรงเจิ้งก็ได้นางและสวี่หมั้วหมั้วสองคนดูแล จนกระทั่งต้องแยกมาอยู่เรือนเล็ก นางจึงได้รับคำไหว้วานจากพระชายาเตียนหนึ่งอ๋องให้ตามมา

ความลับของมู่หยวนอวี๋ไม่ใช่ความลับของนางคนเดียว เบื้องหลังยังเกี่ยวพันกับความเป็นความตาย เกียรติยศและความอัปยศของทั้งจวน นับตั้งแต่ที่นางถือกำเนิดจนถึงวันนี้ ทุกคนที่รู้เรื่องล้วนพยายามช่วยกันปกป้องอย่างเต็มกำลัง

ไม่ว่าวันแม้กระทั่งเตียนหนึ่งอ๋องที่ทุกวันนี้ปฏิบัติตนอย่างเย็นชา

¹ มีที่มาจากบันทึกธารดอกท้อ ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่เขียนโดยกวีนามว่าเถาหยวนหมิง ในปี ค.ศ. 421 ว่าด้วยเรื่องราวของคนกลุ่มหนึ่งที่หลบหนีจากความวุ่นวายทางสังคมและการเมืองเข้าไปอยู่ในดินแดนธารดอกท้อ อยู่มาวันหนึ่งชาวประมงจากอุ๋หลิงพายเรือไปเจอป่าดอกท้อ และพบดินแดนธารดอกท้อ อีกทั้งผู้คนและสิ่งมีชีวิตในดินแดนนั้นซึ่งไม่เคยพบปะผู้คนจากภายนอกและใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ผู้คนในดินแดนธารดอกท้อต้อนรับขับสู้ชาวประมงเป็นอย่างดี และเมื่อเขาเดินทางจากมา แม้จะพยายามทำเครื่องหมายบอกทางไว้แล้วก็ตาม เขาก็ไม่สามารถหาดินแดนธารดอกท้อพบอีกเลย

มู่หยวนอวี่ ชื่อจื่อน้อยแห่งนครวีนหนาน
แม้อายุยังน้อย แต่กลับกุมความลับที่ยิ่งใหญ่ของตระกูลเอาไว้
หากความลับที่ว่านี้แพร่พรายออกไป ไม่เพียงจะนำภัยมาถึงตน
คนรอบกายอย่างบิดาและมารดาย่อมไม่อาจรอดพ้น

เมื่อวันเวลาผันผ่าน บิดาไม่คิดปกป้อง
ชื่อจื่อน้อยย่อมต้องหาวิธีเอาตัวรอด ด้วยการเดินทางไปยังเมืองหลวง
พึ่งในบุญของโอรสสวรรค์ ดังคำกล่าวที่ว่า ที่ที่อันตรายที่สุดคือที่ที่ปลอดภัยที่สุด
การเดินทางไปยังเมืองหลวงของมู่หยวนอวี่ในครั้งนี้ จะช่วยรักษาความลับ
อีกทั้งชีวิตน้อยๆ ของตนเองและชีวิตของคนในครอบครัวไว้ได้หรือไม่

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4751-7

9 786161 847517

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kamonnath.P
Illustrator: Rong Jing 容境

435 บาท